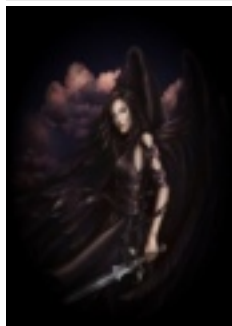

Khi Thiên Thần Trả Thù

Contents

Khi Thiên Thần Trả Thù	1
1. Chương 1: Tái Ngộ	1
2. Chương 2: Bắt Đầu	3
3. Chương 3: Bắt Đầu Thực Hiện	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5: Tâm Sự Của Con	11
6. Chương 6: Đàm Phán	14
7. Chương 7: Gặp Cướp	18
8. Chương 8: Cửa Thiên Trả Địa	21
9. Chương 9: Nước Mắt Cá Sấu	25
10. Chương 10: Vòng Quay Nghiệt Ngã	27
11. Chương 11: Tình Yêu Liệu Có Thể Vượt Qua Tất Cả?	29

Khi Thiên Thần Trả Thù

Giới thiệu

Câu truyện xoay quanh tình yêu và thù hận giữa hai nhân vật Hàn Lăng và Vũ Gia Anh. Một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-tra-thu>

1. Chương 1: Tái Ngộ

Đã 5 năm trôi qua. Cô đã trở về, trở về nơi cô sinh ra, lớn lên và cũng là nơi chôn đi tất cả...

Người ta bảo mùa thu là mùa của chia ly. Phải chăng đó là sự thật.

“Mẹ! Con gái về thăm người nè. Mẹ ở nơi đó có được vui không?”

“Con nhớ mẹ lắm! Mẹ à! Đã đến lúc kết thúc tất cả rồi phải không?”

Trong phòng Chủ tịch tập đoàn công nghệ thực phẩm An Mạnh

- Thưa CT! Cô Hàn Kim vừa gọi điện nhờ tôi nói lại với ngài chiều nay ba mẹ cô ấy mời ngài qua dùng bữa tối.

Không có tiếng trả lời. Cô thư ký thở dài nhẹ nhàng ra ngoài khép cửa lại. Trong bóng tối một người đàn ông một tay cầm điều thuốc lá đang hút dở, một tay gõ lên bàn theo nhịp. Cứ như vậy người đó ngồi tựa như không có chuyện gì còn liên quan đến anh ta.

“Gà con à! Đã 5 năm trôi qua rồi nhỉ. Tại sao em bỏ đi, sao em lại đối xử với anh như vậy, sao em phản bội lại tình yêu của anh. TÔI HẬN EM”

Anh đứng dậy lấy áo khoác vắt trên ghế đi ra ngoài. Khép cửa lại cũng là lúc anh chấp nhận quên đi cô, quên đi người con gái anh yêu suốt 9 năm qua cũng là người lừa gạt, chôn vùi tình cảm của anh. “Hàn Lăng. Tạm biệt em!”

Tháo tai nghe, anh tiến về phía gara lấy chiếc xe màu bạc của mình hướng ra khỏi công ty. Trên đường, chiếc xe thể thao lao vút trên đường, mọi người ai cũng sợ hãi nhưng người ta vẫn đặc biệt chú ý đến chiếc xe, không phải vì đây là chiếc xe độc nhất ở Việt Nam mà còn người lái chiếc xe này chính là Chủ tịch TĐTP đứng đầu châu Á- VŨ GIA ANH- con người lạnh lùng, vô tình, được mệnh danh “Thần chết” trong giới kinh doanh khi mới ở tuổi 30. Anh dừng xe bước xuống đi vào trong siêu thị. Chiều nay, thế nào nhỉ. Anh đến nhà bố mẹ vợ tương lai ăn cơm, mà cũng không hẳn là bố mẹ vợ tương lai. Hừ. Cuộc đời này hay thật, mục đích cuộc hôn nhân này như thế nào anh lại không hiểu, nhưng cuộc “mua bán” này vốn dĩ có lợi cho anh tội gì không làm, toàn những kẻ nịnh bợ dùng con gái làm món hàng trao đổi. Phỉ vào. Anh khinh. Tiến vào gian hàng bán rượu ngoại, chọn bữa một chai, tiến lại quầy thanh toán vô tình anh nhìn thấy được một thân ảnh nhỏ quen thuộc, anh vội vàng chạy lại nhưng đến nơi đã không thấy người đó đâu. Anh tự cốc đầu mình. “Áo giắc. Cô ta đâu có quay lại nữa”. Anh thẫn thờ bước lại quầy thanh toán rồi đi.

Tại gian hàng đồ chơi trẻ em

- ‘Huhu. Mẹ ơi. Anh dành đồ chơi với Rubi nè. Anh không thương Rubi nữa. Huhu Rubi không thèm chơi với anh Bin nữa’.

- ‘Rubi ngoan. Sao con lại nói vậy, anh lúc nào cũng thương rubi mà’.

- ‘Hứ. Anh không con ngôi sao này nè’. Vừa nói cô bé vừa chỉ vào vật màu bạc kim mà anh trai đang cầm. Cái miệng nhỏ xinh chu lên nhìn đáng yêu vô cùng, ai nhìn vào cũng chỉ muốn lại thơm bé. Bên cạnh bé là người phụ nữ xinh đẹp, nhìn vào không ai nghĩ cô đã có 2 đứa con và bên cạnh là cậu bé tầm tuổi cô bé, da trắng giống cô bé, đặc biệt nhìn 2 đứa trẻ có nhiều nét giống nhau nên ai cũng đoán 2 đứa trẻ là anh em.

- ‘Ai nói anh không thương Rubi’. Cậu bé đi lại chỗ cô bé giơ ngôi sao ra: ‘Anh cho rubi nè, không được làm mất không anh đòi lại đó.hihi’

- ‘Anh Bin cho em rồi thì không được đòi lại đâu’. Rồi hai anh em rượt đuổi nhau quanh quầy hàng đồ chơi.

Ký ức

- ‘Anh à! Người ta bảo mỗi khi trên trời xuất hiện thêm một ngôi sao thì lúc đó đã có một sinh mệnh rời khỏi cuộc sống này. Anh. Anh có tin vào điều đó không’.

- ‘Gà con ngốc! Ai nói với em điều đó’. Vừa nói Gia Anh vừa nhéo mũi Hàn Lăng.

- ‘Hứ. Thì anh cứ trả lời em đi’. Cô quay người lại chu cái miệng đáng yêu của mình lên. ‘Nè...Um...Um’. Chưa kịp hỏi lại thì anh đã đưa đôi môi ấm áp của mình lên ngăn lại lời nói của cô. Dù đã hôn nhau nhiều lần rồi nhưng cô vẫn như lần đầu tiên đỏ mặt, đỏ tai, cúi mặt xuống mà không dám nhìn anh. Khi cả hai đã khó thở anh mới luyến tiếc rời bờ môi đỏ mọng của cô.

- ‘Gà con này. Anh không tin vào điều đó nhưng nếu một ngày ngôi sao đó mang người con gái anh yêu đi thì anh nhất định sẽ lên đó để đòi lại’. Anh vừa nói vừa nhìn vào đôi mắt cô.” Cô bé ngốc, sao cứ suy nghĩ lung tung như vậy”.

- ‘Anh trèo lên đó được hả? Anh đang chém em phải không?’

- ‘Em không tin à. Anh cũng vậy. Vì anh biết ngôi sao đó sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, chưa được sự đồng ý của anh thì không bao giờ nó rời xa anh được. Hàn Lăng, em hiểu điều anh nói không?’

- ‘Ừm. Em buồn ngủ’

Nói rồi cô rúc vào lòng anh. Ở đó có một bờ ngực rắn chắc mà cô ngỡ ngơ có thể mãi mãi tựa vào. Trăng trên cao cứ sáng, ở dưới thế gian này một đôi tình nhân vẫn dựa vào nhau ngủ, mặc kệ cho thời gian cứ trôi, cho cuộc sống cứ quay với họ khoảnh khắc này họ chỉ cần có nhau là đủ.

2. Chương 2: Bắt Đầu

”Vì muốn đôi môi em mỉm cười

Nụ cười ánh lên trong anh bao hi vọng

Không vương thêm buồn bã những đêm dài thao thức

Ru mi em bằng khúc ca anh hát”

Tiếng chuông điện thoại kéo cô về với hiện tại. Cô có cảm giác dường như chuyện đó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua thôi nhưng hiện tại kéo dài những 5 năm- một khoảng thời gian không quá ngắn cũng không quá dài, đủ để cô trưởng thành hơn nhưng vết thương đó mãi mãi không nhòa được.

- ‘alo’

- ‘TGD, tôi đã điều tra, tập đoàn Hàn gia mấy năm gần đây kinh doanh thua lỗ, nợ ngân hàng ngày càng nhiều, số lượng hàng tồn kho vì chất lượng kém không ngừng tăng, nhưng họ lại có tập đoàn thực phẩm An Mạnh đứng đằng sau, mà sắp tới họ còn định gả con gái là Hàn Kim cho CT tập đoàn An Mạnh’

- ‘TGD ngài có còn ở đó không?’

“Có An Mạnh là chỗ dựa, kết hôn với nhau, các người vui vẻ hạnh phúc còn tôi mất tất cả gia đình, tình yêu, cứ vui vẻ đi vì các người không còn nhiều thời gian nữa đâu”

- ‘TGD...TGD’

- ‘À...ờ, tôi đang nghe, anh hãy tìm hiểu kỹ hơn về tất cả các đối tác của tập đoàn đó’

- ‘Vâng. Tôi hiểu. Tôi sẽ làm ngay. Ngài còn cần gì nữa không?’

- ‘Không... À. Anh tìm hiểu giúp tôi về đám cưới của 2 tập đoàn đó’

- ‘Vâng’

Bỏ điện thoại vào túi xách, cô đi lại phía con mình. Nhìn sự ngây thơ của con cô lại không nỡ để chúng nhìn thấy cảnh cha tiến vào lễ đường với người đàn bà khác, rồi sự trở về để trả thù của cô có ảnh hưởng đến tâm hồn chúng, và một ngày có thể cô và anh đứng ở 2 đầu đối địch. “Anh à, tại sao năm đó lại phản bội em, tiền tài địa vị quan trọng hơn em sao. Anh đã từng hứa chỉ yêu mỗi mình em, sẽ cùng em tiến vào nhà thờ, sẽ vì em mà làm tất cả nhưng bây giờ anh đang cùng người con gái khác, kẻ cướp đi hạnh phúc của em vui vẻ. Cuối cùng thì anh cũng như bao kẻ khác thôi.”

Với mỗi đứa trẻ, nụ cười là đôi cánh thiên sứ, là hạnh phúc tuổi thơ nhưng với cô nụ cười đã mất đi từ ngày đó nên chẳng chỉ còn đọng lại kỷ niệm mà thôi. Quá khứ có thể cho qua nếu ngày đó cô không mất đi mẹ nhưng ... Bây giờ bên cạnh đã có hai thiên thần, nỗi đau mất mẹ cũng đã vơi đi một chút nhưng họ lại sống vui vẻ sau khi đã gây bao sóng gió cho cuộc đời mẹ con cô. Giây phút đó cô không thể nào quên. Mẹ cô một mình nằm trên giường bệnh, trên người phủ chiếc khăn trắng.

Ký ức

- ‘Mẹ à! Mẹ...mẹ ngồi dậy nói chuyện với con đi.mẹ...mẹ hứa sẽ khỏe lại mà.bác sĩ...l...à...m...ơ...n...làm ơn cứu mẹ cháu đi’

Ở đó, một người con gái vừa nắm bàn tay đã lạnh của người mẹ vừa dập đầu những còn lại van xin cứu sống mẹ mình. Đáp lại đó chỉ là những cái lắc đầu với câu nói” chúng tôi đã cố hết sức”.Giờ chỉ còn lại cô và mẹ. Chỉ vài phút nữa người ta sẽ mang mẹ cô đi. Mất thật rồi. Tất cả đã hết.

- ‘Mẹ à! Mẹ lạnh lắm phải không. Con cũng lạnh lắm, cô đơn lắm, hãy để con đi theo mẹ, để con chăm sóc mẹ nha mẹ. Con yêu mẹ lắm’. Nói rồi cô rút con dao nơi đĩa hoa quả để kết thúc cuộc đời mình, theo mẹ đi đến một thế giới mới không còn khổ đau, để cô được mãi mãi ở bên cạnh mẹ, để không cô đơn.

- ‘Anh ơi! Rubi đói bụng rồi nè. Mau về nấu cơm thôi’. Cô bé nheo mắt lại ,miệng nhỏ xinh chu lên phụng phịu.

- ‘Anh cũng đói’. Rồi hai đứa trẻ nhìn nhau nheo mắt hề làm ai đi qua thấy cảnh này cũng phải phì cười.

- ‘ Hôm nay không về nhà nấu cơm, mẹ dẫn hai đứa đi ăn nhà hàng được không?’

- ‘yes, mama. Ăn KFC nữa được không mẹ. Cu Bin muốn ăn. Rubi muốn ăn không?’ Nháy mắt với em gái, nhận được cái gật đầu như ý. Ba mẹ con dẫn nhau đến nhà hàng Cơm Việt.

3. Chương 3: Bắt Đầu Thực Hiện

Trong phòng TGD tập đoàn Golden star

- ‘Thưa TGD đã điều tra được các tập đoàn và công ty là đối tác của Hàn gia, trong đó ngoài An Mạnh là nhà đầu tư chủ lực thì Hoa Mai đứng thứ 2, hơn nữa có hai công ty con của tập đoàn chúng ta cũng đầu tư vào đó. Danh sách các công ty tôi đã gửi mail cho ngài.’

Một người phụ nữ vẫn làm việc với một bàn sổ sách mà không cần ngước nhìn người đối diện đang nói gì.

- ‘Công ty nào?’

- ‘Hòa Anh và Việt An’.

- ‘Lý do đầu tư’

- ‘Nghe nói là...’

- ‘Không phải nghe nói mà mà chắc chắn có hay không’

- ‘Vâng. Họ đầu tư vì đứng sau Hàn gia là An Mạnh. Họ cũng có ý định “kinh doanh hôn nhân” với cậu con trai duy nhất nhà Hàn gia nên...’

- ‘Thay GD mới’

- ‘Gì ạ!’

- ‘Cậu không nghe rõ hay để tôi nhắc lại’

- ‘Tôi...Tôi đã hiểu. Tạm thời để PGD lên thay được không?’

- ‘Ừm. Cậu có thể ra ngoài’

- ‘Vâng. À. Có thiệp mời của Hàn gia gửi tập đoàn ta’

- ‘Ừ. Để đó. Tôi sẽ đích thân đến dự. Cậu đi làm việc đi.tiện thể đóng cửa lại’

Cánh cửa phòng cô đóng lại, một người bên ngoài thở phào nhẹ nhõm như thoát được quả tạ 5000 kg khỏi người. Mỗi lần TGD gọi thì một thư ký quỳ như anh như vào địa ngục.Lần này thì không ai lo nỗi cho hai tên GD ngu ngốc kia. Ai chẳng biết ông bà Lâm không sinh được con, bây giờ chỉ có mỗi cô con gái nuôi là

cô làm chỗ dựa. Haiz. Chỉ mong hai người kia sớm được An Mạnh tiếp nhận chứ hiện giờ chẳng có công ty nào giám nhận “hàng thải” của Golden star. Làm việc với cô tuy chỉ một thời gian nhưng anh đã hiểu được tác phong làm việc của cô năng động nhưng lạnh lùng, sáng tạo nhưng độc đoán. Anh ngoài cái tên Ana và cô có hai tiểu thiên thần thì không biết gì về cô. Cô không bao giờ tiếp xúc nhiều với cấp dưới chứ đừng nói đến chuyện riêng tư.

Thư ký đã ra ngoài được một lúc nhưng cô vẫn không thể chú tâm làm việc. Cô lại nhớ đến anh. Anh đã sắp trở thành chồng người khác, anh có gia đình mới. Điều đó với cô giờ đã không còn quan trọng nữa bởi vì người anh lấy là cô ta- Hàn Kim- kẻ đã cướp đi của cô tất cả sau một đêm. Hàn Quân, ông hãy từ từ mà nếm chực đau khổ. Đừng trách tôi, bởi chính ông đã ép tôi.

Ký ức

- ‘Cha...cha đang nói gì vậy. Sao cha có thể ly hôn với mẹ con. Cha đang nói đùa phải không...cha...cha nói gì đi chứ’

- ‘Tao không đùa. Tao với mẹ mày sẽ ly hôn, mày cũng theo mẹ mày luôn đi’

- ‘Không. Em xin anh chúng ta ly hôn nhưng anh hãy để Hàn Lăng lại, dù gì nó cũng là con gái anh, anh không thể đối xử với nó như vậy được. Em xin anh’. Người phụ nữ trước mặt đang quỳ khóc lóc cầu xin cho đứa con như cô được ở lại, được sống như những đứa trẻ khác còn mình thì đang phải chịu bao đau đớn của bệnh tật, tủ nhục của tình thân.

- ‘Cô không ly hôn thì tôi cũng có cách khiến cô ký giấy. Ký đi, ký xong thì xéo’

- ‘Ai gia. Cô mà cũng có lúc phải như hôm nay, thật là ông trời không phụ lòng người mà. Còn nữa nha. Con anh Quân là Hàn Kim và Hàn Dự nha. Các con. Lại đây xem kịch hay này. Đúng là thấy kẻ sang bắt quàng làm họ. Anh. Tối giờ đi nghỉ rồi. Lưu luyến gì cái thứ đàn bà ngu ngốc, không sinh được nổi mụn con trai. Chắc chắn. Tội nghiệp ẹ con cô quá. Còn không mau biến đi. Quân gia, tổng cổ mẹ con họ ra ngoài’

- ‘Tội nghiệp chị thật. Tôi đã bảo sẽ có ngày tôi trở thành tiểu thư duy nhất của Hàn gia. Giờ chị hiểu rồi chứ. Haha’. Cô ta lướt qua cô, rửa vào tai cô những lời bẩn thỉu, con người vốn là vậy, cô giờ đâu còn là thiên kim tiểu thư nữa.

- ‘Hàn Kim. Vào ngủ thôi. Con định chơi với mấy con chó đó hả. Thân phận con chơi làm gì cho bẩn. Quân gia, ông còn không mau tổng mấy cái thứ rác rưởi đó đi’

- ‘Chắc. Tưởng có trò gì hay hóa ra lại phải “ngắm” chó. Thiếu gia tôi buồn ngủ. Ông đi trải giường cho tôi. Mất cả giấc ngủ ngon’

- ‘Không. Em xin anh đừng đuổi con mà’

- ‘Mẹ. Đứng dậy. Chúng ta đi’

- ‘Phu nhân. Xin lỗi. Chúng tôi cũng vì bất đắc dĩ mong bà thông cảm’

Cô kéo mẹ đứng dậy, nhìn nhà lại một lượt, bàn tay siết chặt, móng tay đâm vào chảy máu, máu rơi từng giọt như trả lại cho ông ta, căn nhà này chứng kiến cô lớn lên, nhục nhã ngày hôm nay nhất định cô sẽ trả lại họ gấp bội. Hãy chờ đi.

Cô lắc đầu để xua đi ký ức. Những năm qua cô đã sống trong thù hận. Một mối. Cô nghĩ đến người mẹ đã khuất, đến hai thiên thần bé nhỏ cô lại gượng dậy, chỉ một thời gian nữa tất cả sẽ kết thúc. Khi đó cô sẽ đưa con đến một nơi thật xa để quên đi tất cả. Haiz. Trước tiên cô phải lo vụ đám cưới cô ” em gái” vào cuối tuần này nữa.

- ‘Alo. Lam à. Tôi đây’

- ‘Ừ. Có chuyện gì mà bà gọi tôi giữa cái lúc tôi đang chiến đấu hả. Bà có biết người ta bảo trời đánh tránh bữa ăn không hả. Hừ’

- ‘Rồi. Sorry bà nha. Thế ăn xong chưa, lát qua nhà tôi bàn chút chuyện nha, với lại bọn trẻ cũng nhớ bà lắm’

- ‘Tôi mà lại. Ai nhìn thấy tôi cũng yêu hết ấy chứ’
- ‘Thế sao không kiếm người rước bà đi cho tôi nhờ, định mọc rễ hủ hay chờ anh nào trồng cây si trước cửa nhà bà’
- ‘Ồ hay, tôi chưa muốn lấy chồng nha, châm ngôn của tôi nhắc bà nghe lần nữa “gái 30 đang còn xuân chán” mà tôi đây mới 27 nha. Mà bà ăn cơm chưa’
- ‘Chưa’
- ‘Bà khủng hay điên có thâm niên vậy. Bà muốn cái dạ dày của bà loét đến độ nào nữa’
- ‘Ồ biết rồi. Khổ lắm nói mãi. Bye bà nha. Lát qua tôi đó. Bye bye’

“Ơ hay cái con nhỏ này tôi còn chưa nói xong mà bà giám tắt máy. Lát xem tôi xử lý bà thế nào, thôi ăn cái nữa không lại có tội với mấy bác nông dân”

Tại nhà Hàn Lăng

- ‘Mẹ ơi, dì Lam đến rồi nè. Pizza tụi con đâu hủ gì’. Vừa nói hai đứa trẻ chạy ủa lại lòng sục túi dì.
- ‘Bấm mấy cô cậu, ở đây ạ. Cô cậu cho con ngồi xuống nữa chứ’
- ‘Hoan hô dì Lam. Yêu dì nhất. chụt chụt chụt.hihi’
- ‘Mấy nhóc này chỉ có thể là giỏi. Thế dì xinh hơn hay mẹ con xinh hơn’
- ‘Ồ thì cái này còn tùy vào dì nữa. hihi’. hai anh em nháy mắt nhau. tâm hồn của những đứa trẻ 5 tuổi rất dễ chiều, chúng chỉ cần ăn món khoái khẩu, đi chơi và yêu thương chúng là đủ.
- ‘Thôi hai đứa rửa tay rồi vào phòng bếp ăn ẹ và dì nói chuyện’
- ‘yes mama’

Nhìn con đi khuất vào nhà ăn rồi cô mới dám nói

- ‘Lam à. Bà nhậ được thiệp cưới rồi phải không’
- ‘Ừm. Cha cu Bin với Rubi hủ. Bà có sao không. Bà cũng nhận được hủ. Đúng là những kẻ vô tâm, hợp đôi thật, một kẻ ruồng bỏ vợ con, một kẻ chiếm đoạt tài sản người khác, giờ bà định xử lý thế nào, có đi dự không’
- ‘Có chứ. Mà bà đừng nói to kéo bọn trẻ nghe được, dù sao thì anh ta cũng không biết sự tồn tại của bọn trẻ’
- ‘Thì lúc đó anh ta đang ôm gái thì sao biết được bà có mang. Hôm đó tôi vợ bà cùng đi. Lăng náy. Nên nhớ lúc nào bà cũng có tôi bên cạnh biết không’
- ‘Tôi biết rồi. Cảm ơn bà nhiều nha’
- ‘Thôi đi ra với bọn trẻ đi’
- ‘Ừm’
- ‘Hai đứa ăn ngon không, hôm sau gì mua tiếp nữa nha’
- ‘Thanks dì nha. Ồ sao anh Bin không ăn nữa. Em ăn hết đó nha’
- ‘Sao con không ăn nữa. Không ngon à. Hôm sau mẹ mua Pizza hải sản được không’
- ‘Không sao đâu mẹ, con hơi mệt thôi. Con về phòng trước đây’
- ‘Bà có thấy thằng bé này kỳ kỳ không, nếu không phải con bà tôi còn tưởng nó là ông cụ non đấy. Haha’
- ‘Dẹp ngay cái tư tưởng đó lại đi. Chắc hôm nay nó mệt thôi’
- ‘Mẹ ơi, thế anh Bin là ông cụ non hủ mẹ’
- ‘Không phải đâu, con ăn đi rồi lên lầu học bài’

- ‘Vâng’

Sau khi Lam về, còn lại một mình cô thu nhỏ thân mình trên sofa. “Tại sao cu Bin hôm nay lại kỳ quặc như vậy, đó là món khoái khẩu của nó mà, hay nó nghe được mình với Lam nói chuyện, nhưng nếu nghe được thì chắc chắn nó sẽ hỏi, thôi quên đi, chắc nó chỉ bị mệt, đi làm việc thôi”. Nhưng cô đâu biết rằng trong căn phòng nhỏ kia Gia Bảo(cu Bin) đang khóc. Quả thật là anh em sinh đôi nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, Rubi lém lỉnh, nghịch ngợm còn Bin trầm hơn, hiểu biết hơn cũng có thể nói suy nghĩ lớn trước tuổi. Bé khóc vì bé yêu thương mẹ, bé ghét tất cả những ai đối xử không tốt với mẹ bé. “Bin ghét bọn họ, kể cả cha Bin”

Cô ngồi bần chồn một mình, hôm nay cô dậy rất sớm, có lẽ vì không ngủ được, một loạt những công văn, kế hoạch cần xử lý cô cũng không chú tâm vào được. Cô cứ ngồi chờ những tia nắng yếu ớt của buổi bình minh, nhưng sao hôm nay thời gian trôi qua nhanh vậy. Cô cứ ngồi. Hôm nay anh sẽ là chú rể, chắc chắn anh sẽ rất đẹp trai. Năm đó anh đã hứa sẽ nắm tay cô vào lễ đường, vậy mà khi cô đau khổ nhất anh lại bỏ rơi cô, đi ôm hôn một người con gái khác, người đó giờ sắp thành vợ anh, là kẻ đã cướp đi tất cả của cô. Anh sẽ có một cuộc sống mới, một gia đình mới mà không có mặt cô và các tiểu thiên thần. Rồi sau này bọn trẻ lớn lên cô sẽ phải nói với chúng về cha chúng như thế nào, cô không thể mãi lừa dối con rằng cha chúng là nhà du hành vũ trụ nên không thể bên cạnh chúng được. Cô đã thấu hiểu cảm giác không có cha bên cạnh, cô đơn, lạnh lẽo, cô không muốn các con cô cũng phải chịu như cô, nhưng anh...người đàn ông duy nhất cô yêu đã bỏ rơi cô để đến với người phụ nữ khác, cũng như cha cô đã ruồng bỏ mẹ con cô khiến cô thành kẻ mồ côi. Lần đầu tiên kể từ ngày mẹ ra đi, cô khóc...khóc cho con cô...khóc cho cô...tại sao cuộc đời này lại bất công với cô như vậy. Cho cô tất cả rồi lại lấy đi của cô chỉ trong một đêm. Hết thật rồi, giờ cô chỉ còn lại con, cô phải bảo vệ chúng và trả thù.

- ‘Lặng, sao bây giờ bà đi chưa’

- ‘Tôi đang trên đường đến đón bà nè. Đến rồi. Lên xe’

- ‘Ok’

- “Alo. Thư ký Phong, cậu báo cho giới báo chí biết hôm nay đích thân tôi sẽ đến dự tiệc cưới Hàn gia và Vũ gia, báo cho tất cả mọi người”

- ‘Bà định làm gì vậy’

- ‘Tạo cho họ không khí vui vẻ hơn thôi. Đi xem kịch hay thôi’

Tại khuôn viên nhà họ Vũ

Tiếng nhạc du dương, tiếng người nói chuyện, chúc mừng không ngớt, tựa như đây là buổi làm ăn theo kiểu xã giao chứ không phải hôn lễ

- ‘Đến rồi’

- ‘Cô dâu hả’

- ‘Còn hơn ấy chứ. TGD-người thừa kế duy nhất tập đoàn Golden star-Ana. Từ trước tới giờ chưa bao giờ chịu xuất hiện, đủ thấy họ coi trọng lễ cưới này như thế nào. Tối rồi kìa’

Giữa lòng thủ đô Hà Nội, trong khuôn viên của một biệt thự tầm cỡ, cô đã trở lại nơi mà người đàn ông cô yêu lớn lên, nơi anh phản bội cô, cô đứng đây với tư cách là khách mời danh dự -TGD-người thừa kế duy nhất tập đoàn Golden star-Ana.

4. Chương 4

Cô xuống xe, tháo kính râm, tiến vào giữa lễ đài, bên cạnh cô là Lam cùng hai hàng vệ sĩ. Nhìn vào cảnh tượng này không ai nghĩ cô đi dự tiệc cưới mà là đi...Cũng vì vậy mà không ai giám lại gần cô phỏng vấn.

Như hiểu ý. Cô để cho vệ sĩ đứng lại còn mình thì ung dung tiến lại chỗ các phóng viên, nhà báo như chuyện thường xảy ra ở phố huyện.

- ‘Cô Ana, nghe nói hôm nay cô đến dự tiệc của Hàn gia và Vũ gia là có thâm tình lâu năm phải không’
- ‘Đúng là như vậy’
- ‘Điều đó có liên quan gì đến kế hoạch của tập đoàn không’
- ‘Cũng đôi chút, chúng tôi đang có kế hoạch sát nhập một số tập đoàn làm ăn thua lỗ vào’
- ‘mong cô nói rõ hơn’
- ‘Chuyện này mọi người có thể phỏng vấn thư ký của tôi- Lê Anh Phong. Xin lỗi, tôi đi trước’

Nói xong cô kéo Lam đi, Mà thực ra họ đã có hai hàng vệ sĩ tháp tùng

- ‘Bà khi này nói vậy là sao’
- ‘Tôi bảo bà rồi, kịch hay ở phía sau, tiệc cưới này sẽ rất đáng nhớ với nhà họ Hàn đây’

Cô và Lam đi vào. Hôm nay cô mặc một chiếc váy đen tuyền dài đến đầu gối, thân váy đính những hạt cườm óng ánh quý phái, bộ trang sức kim cương bố mẹ nuôi tặng cô nhân dịp cô tròn 25, với đôi giày cao gót cũng đen đính cườm; Lam thì bộ váy màu xanh nhạt dài, bộ trang sức là ngọc trai thuần khiết cùng với đôi giày cao gót màu xanh càng tôn lên vẻ tinh tế, dịu dàng của cô. Anh ở kia. Cô đã thấy, hôm nay anh mặc một bộ vest trắng, anh rất đẹp. Khuôn mặt ấy, dáng hình ấy cô đã bao đêm mơ thấy. Anh hiện giờ đang trước mặt cô nhưng sao xa vời quá vậy. Bàn tay cô run run. Nhẹ nhàng cầm tay người bạn tốt lại, Lam cười, nụ cười giúp cô bớt căng thẳng

- ‘Có tôi ở đây, bà sẽ không sao đâu’

Anh đang tiến lại gần cô, trái tim cô càng thắt chặt hơn, đau, tim cô quặn lại theo từng bước chân anh

- ‘Chào cô. Lâu quá không gặp, không ngờ cô đã thành người thừa kế tập đoàn Golden star. Rất hân hạnh được đón tiếp cô’. “Tại sao em trở về lúc này, sao không trở về sớm hơn, lúc đó tôi sẽ tha thứ cho những lỗi lầm của em”.
- ‘Chào anh. Lâu không gặp. Tôi nghĩ mình trở về thật đúng lúc nên mới có thể uống được rượu mừng của anh, phải không ngài chủ tịch An Mạnh’? “tại sao anh lạnh nhạt với em như vậy. Lúc này anh đang hạnh phúc nên sự xuất hiện của em làm anh không vui, rốt cuộc trong lòng anh em vẫn chẳng là gì cả, chỉ là kẻ từng bị anh đá.haha.em đây chúc anh hạnh phúc”

Sau màn chào hỏi có một không hai giữa hai người được cho là “tai to mặt lớn” của giới kinh doanh, mọi người ai cũng ái ngại nhìn vào, một số người không biết chuyện giữa họ thì cho đây là “tình bằng hữu” vì đã nghe qua họ có mối thâm tình nhưng không biết rõ là gì, một số ít người biết chuyện thì cho rằng sắp được xem màn “cướp rế”, đều là dân làm ăn nên dĩ nhiên họ không ai dám đứng ra can thiệp.

Cô là người chủ động buông tay ra trước. Cái bắt tay xã giao đó của anh khiến trái tim cô quặn lại. Cô đau, nỗi đau âm ỉ đó đã tồn tại trong cô suốt 5 năm qua, vì sao anh lại đối xử với cô như vậy, cho cô âm giác vừa yêu vừa hận.

Cùng lúc đó tại biệt thự Hàn Lăng

- ‘anh Bin, sao hôm nay lạ vậy. Anh không chơi với Rubi nữa ak. hay Rubi không ngoan’
- ‘Không, Rubi ngoan lắm.haiz’
- ‘Vậy sao anh Bin không chơi với Rubi, hihi, nhìn anh Bin giống ông cụ non lắm’
- ‘Ai nói với em vậy’
- ‘Di Lam. Mà mẹ đi đâu rồi’
- ‘Dự tiệc cưới’
- ‘Ai vậy’

- ‘Cha’
- ‘Cha ai...à...cha anh Bin với Rubi hả?’
- ‘Ừm’
- ‘Sao anh biết, tài thật đó’
- ‘Anh nghe lén dì với mẹ nói chuyện’
- ‘Như thế là xấu nha. Nhưng Rubi không mách mẹ đâu, chỉ cần anh Bin nhường đồ ăn với cả đồ chơi cho em là được’
- ‘Tham ăn quá.haiz’
- ‘Sao anh Bin thở dài nhiều vậy. Mà sao mẹ không cho anh em mình đi dự tiệc cưới cha nhỉ’
- ‘Anh không biết’
- ‘Anh muốn đi không’
- ‘Ừm...để anh nghĩ đã...nhưng nhờ mẹ biết thì sao’
- ‘Yên tâm đi có Rubi bảo vệ anh mà. Đi nha anh, em chưa thấy mặt cha mà’
- ‘Anh cũng vậy.huhu.Đi thôi’

Dù thông minh đến đâu, hiểu chuyện đến đâu thì cũng chỉ là trẻ con.Sự vô tư đó đôi khi dẫn đến những tai họa bất ngờ mà cũng có thể là bắt đầu ột khởi đầu mới.

Quay lại với buổi lễ, bao vây quanh họ giờ đây là màn thuốc súng tái ngộ của cha con họ Hàn

- ‘Mày tới đây làm gì’
- ‘Dự tiệc’.Cô phun ra hai chữ cho kẻ đang đứng trước mặt cô-kẻ ban cho cô sinh mạng và cũng chà đạp lên nó, kẻ gây ra cái chết ẹ cô
- ‘Không ai chào đón mày. Mau biến đi’
- ‘Làm ông phải thất vọng rồi, đây là Hàn gia các ông gửi thiệp mời tôi nha’
- ‘Nói láo. Kẻ nào gửi cho nó’
- ‘Ông’
- ‘Tao. Nực cười’
- ‘CT...CT’. từ xa có một kẻ đang chạy lại phía cô mà kêu to, cô đoán chắc là thư ký của ông ta. Nếu như cái tên này mà ở tập đoàn cô có lẽ bị tổng khứ lâu rồi.Hừ. Cô cũng chẳng rõ tên kia nói gì với ông ta, nhưng chắc có liên quan đến cô, chỉ thấy sắc mặt ông ta đỏ dần rồi chuyển sang tím rồi trắng bệch.
- ‘M...ày’
- ‘Tôi sao, tôi nghĩ ông nên về bảo bà vợ quý hóa của ông đem đi chữa bệnh nói lấp đi. Già rồi, dùng ít sức thôi kéo có ngày nhập viện vì AIDS cũng nên đấy’
- ‘Mày...Đồ...mất dạy’
- ‘Em hèm.Câu này ông nói sai nha, tôi không có cha, mẹ thì mất lấy ai dạy dỗ’. Lúc này cô cũng vừa thấy thân ảnh đỏ loét đang tiến về phía mình.‘Đâu như ai kia được dạy dỗ đàng hoàng mà đi cướp chồng người khác’
- ‘Mày’
- ‘Vợ chồng ông cứ ở đó mà hàn huyên tâm sự, tôi bận việc, đi trước’

Cô rời đi cũng là lúc bà ta đến. Dù sao nơi này cũng không thuộc về cô.“Mẹ à con làm vậy đúng phải không mẹ, là ông ta bỏ rơi, hắt hủi chúng ta khiến mẹ phải ra đi. Con tuyệt đối sẽ không tha thứ cho họ”

Những người chứng kiến tình huống vừa nãy cũng không phải ít. Vốn ông ta định ra oai trước mặt cô ai ngờ lại bị cô chơi lại một vỏ còn khiến bản thân trở thành đề tài bàn luận, để người ta chỉ trỏ. Lúc này tiếng nhạc vang lên, ông ta đành nén nhịn quay lại lễ đài

- ‘Anh làm sao vào được’

- ‘Mình lên vào’

- ‘Nhỡ bị bắt’

- ‘Thì kêu to,thế em có muốn gặp cha không’

Lúc này tại lễ đài, cô dâu đang cùng người cha trên tấm thảm đỏ bước từng bước về hướng chú rể, e thẹn.Tiếng nhạc vẫn du dương trầm bổng.

- ‘Woa. Đẹp quá anh Bin à’

Cùng lúc này trên sân khấu xuất hiện thêm một đôi tiên đồng đáng yêu nữa. Khách dự đồng loạt đứng dậy, còn cô và Lam đứng nguyên tại chỗ.“Tại sao chúng lại đến được đây”. Lam nhìn cô, cô nhìn Lam, cả hai đồng loạt tiến lên sân khấu bế hai tiểu quỷ không biết trời cao đất dày là gì, nhưng có lẽ nên thuận theo tự nhiên vì lúc này đã quá muộn.

- ‘Anh Bin ơi, hôm nay cha cưới vợ nè, vậy ba cái ông đó ai là cha mình’. Vừa nói,cô bé vừa chỉ tay về phía trước, nơi đó có ba người đàn ông Hàn Quân, Cha xứ và anh. Tất cả yên lặng như để nghe câu chuyện của hai đứa bé,còn cô chính là sock, vì sao bọn trẻ biết...a.hôm đó,sau khi cô nói chuyện với Lam, cu Bin kêu mệt, có lẽ nó đã nghe được.không .cô phải ngăn chặn việc này lại.

- ‘Anh cũng không biết. Nhưng chắc cha không phải hai cái ông da nhăn nheo kia đâu. Xấu lắm. Cha ít nhất cũng phải đẹp trai như anh chứ nên chắc là cái ông đang đứng ở kia.’ Nói xong cu Bin chỉ vào anh. Anh đứng đó chứng kiến tất cả, hai đứa bé đó anh nhìn rất giống một người và cũng có nét giống anh nữa. Chuyện này là sao, anh phải làm rõ.Ngay khi anh định tiến lại thì đã có một thân ảnh khác lướt qua anh. Là cô.

- ‘Bin, Rubi. Hai đứa theo mẹ về nhà.’

- ‘Không, Rubi với anh Bin đến ăn tiệc cưới của cha. Cha là cái chú ở kia hả mẹ’

- ‘Không phải. Mẹ đã nói với hai đứa rồi. Ngoan, theo mẹ về nhà nào’

- ‘Mẹ nói dối. Tối hôm đó mẹ với dì Lam nói hôm nay đi ăn tiệc cưới của cha mà. Huhu’

- ‘Con...Theo mẹ về nhà. Lam. Bà bế Rubi đi’

- ‘À...ờ’

- ‘Không được đi’. Vừa nói anh vừa giật lấy Rubi từ Lam.‘Trước khi cô giải thích rõ ràng thì để hai đứa trẻ này lại’

- ‘Không bao giờ. Chúng là con tôi. Anh nên biết hôm nay anh là chú rể của buổi tiệc này. Đừng mất thời gian nữa. Trả lại con cho tôi.’

- ‘Trừ khi cô giải thích rõ ràng nếu không đừng bao giờ mong đem hai đứa đi’

- ‘Tôi không cần phải giải thích với anh. Các anh mau đem cậu chủ, cô chủ về’

- ‘Không ai được phép. Quần gia, không cho bọn họ lại đây’

- ‘huhu. Rubi biết lỗi rồi. Rubi sợ lắm. Mẹ mang Rubi về đi. Rubi sẽ nghe lời mẹ, không đến tìm cha nữa. Anh Bin cứu Rubi Rubi sẽ không giành đồ ăn, đồ chơi với anh nữa. huhu’

- ‘huhu. Trả Rubi lại cho Bin. huhu’

Thế trận như vậy, mỗi bên giành một đứa, hai đứa trẻ vẫn cứ khóc, cha mẹ vẫn cứ nhìn nhau đòi giành lại con, đòi lời giải thích, khách khứa họ dĩ nhiên tự hiểu mà âm thầm rút lui để họ xử lý việc gia đình. Còn cha con nhà họ Hàn cũng phải nuốt hận ra về sau lời xin lỗi của phu nhân Vũ gia, những tưởng câu được

con cá vàng lớn ai ngờ xuất hiện Hàn Lăng cùng con cô ta. Thật là miếng thịt ngon đến miệng rồi còn bị rút ra. Cuối cùng cô đành phải mang cu Bin về còn Rubi thì tính sau. Cô tin anh ta cũng không làm gì tổn hại đến con bé, đồng thời cô cũng liên hệ với luật sư riêng để thảo luận.

5. Chương 5: Tâm Sự Của Con

Tại biệt thự Hàn Lăng

- ‘Mẹ ơi, cu Bin xin lỗi, huhu’
- ‘Cu Bin, con có phải nghe được mẹ với dì Lam nói chuyện không?’
- ‘Dạ’
- ‘Hai đứa đi đến đó bằng cách nào?’
- ‘Dạ, thuê taxi’
- ‘Thế sao hai đứa biết nơi đó mà đến’
- ‘Tối hôm đó con sang phòng mẹ nhưng mẹ không có ở phòng...con thấy cái vật màu đỏ để ở đầu giường mẹ...con đoán là...nên...con...con xin lỗi...cu Bin từ nay sẽ nghe lời mẹ.huhu’
- ‘Con thật là hư quá, có phải muốn mẹ đánh đòn con mới nghe lời không hả, giờ thì em con bị mang đi rồi, con muốn mẹ tức chết hả’

Hai mẹ con cô, kể khóc, người giáo huấn, cô cũng không thể kìm chế được cảm xúc trước mặt con, bởi vì...anh...anh đã biết, nhất định anh sẽ điều tra, lúc đó có thể cô sẽ mất tiểu thiên thần. Anh đã từng bỏ rơi cô lúc cô suy sụp nhất, giờ anh lại lấy đi Rubi của cô. Cô không thể bị cướp mất con, họ đã cướp đi tất cả, tước đoạt đi hạnh phúc của cô, anh đã phản bội cô, hà cớ gì bây giờ lại lấy đi con gái cô. Cô sẽ đòi lại con, cô sẽ cho An Mạnh giống như Hàn gia, dù anh là người cô yêu nhưng chính anh cũng giống ông ta, vì mẹ con ả đàn bà kia mà phụ bạc mẹ con cô.

- ‘Lăng. bà sao vậy, bà làm thằng bé sợ rồi kìa, từ từ rồi tìm cách giải quyết’
- ‘Giải quyết bà tưởng đơn giản hả? Anh ta cũng không phải phế thải mà ngồi yên’
- ‘huhu. Mẹ ơi, Bin sợ lắm. huhu. Con chỉ muốn nhìn cha thôi. Huhu. Cu Bin chưa biết mặt cha mà.’
- ‘Con...c...o...n’

Cô đứng bất động, phải cô rất giận con không nghe lời cô nhưng chúng không có lỗi. Bao năm qua, kể từ ngày sinh chúng ra cô vừa học tập rồi đi làm vừa chăm sóc con, cô và bố mẹ nuôi cố gắng cho chúng một cuộc sống đầy đủ, cô vừa là mẹ, vừa là cha, hơn ai hết cô hiểu một đứa trẻ cần cha như thế nào, cô cũng đã mơ được vòng tay cha ôm mỗi khi cô khóc, được cha đưa đi chơi vào cuối tuần, được nghe cha nói những lời yêu thương,... dù là những cử chỉ nhỏ nhất cô cũng chưa bao giờ cảm nhận được, nên chẳng chỉ là ánh mắt vô tình mỗi khi ông ta lướt qua cô hay những câu chữ mắng, những trận roi đòn vụt lên tấm thân nhỏ bé của cô. ”Cha”. Từ ngữ đó từ lâu đã không còn tồn tại trong thế giới của cô nữa, không biết bao lâu, có lẽ từ ngày cô biết được cha có tình nhân.

Ký ức

Để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới, cô đành phải “cày” đêm để thi vượt cấp, cô vốn hiểu bài nhanh nên chỉ một lát cô đã làm xong bài tập. Hôm nay cha lại làm về muộn, sợ mẹ buồn cô nhanh chóng thu gọn sách vở. Khi cô tiến đến cầu thang thì nghe tiếng nói chuyện. “Tiếng cha mà. Sao hôm nay cha về sớm vậy.hihi. Phải dọa ma cha mới được, cả ngày đi làm chẳng quan tâm tới mình”

- ‘Em yêu, việc đó phải từ từ anh mới giải quyết được...ừ, nhưng ly hôn với cô ta đâu phải dễ, dù sao cổ phần cô ta ở tập đoàn những 18%...ừ, anh cũng nhớ em lắm...chờ anh giải quyết xong anh đón em làm bà Hàn...bye, em yêu, chụt’

Cô đứng như tượng, ai nói cho cô biết những lời cô vừa nghe được không phải sự thật “cha cô có tình nhân, cha muốn ly hôn với mẹ”! ‘Huhu’

- ‘Ai’

- ‘huhu’

- ‘Mày đã nghe những gì, ai à ở đây’

- ‘Đó...đó không phải thật đ...ú...n...g...đúng không cha’

- ‘Câm miệng. Mày mà nói ẹ mày biết thì cả hai mẹ con mày ra đường. Đồ vô tích sự’

Từ đó mỗi lần ông ta khó khăn trong công việc ông ta đều nghĩ do cô, bởi vì vợ ông ta sinh ra con gái không sinh được con trai nên đem đến vận đen cho ông ta, mỗi lần như vậy ông ta lại mang cô ra “dạy dỗ”, mặc cho sự cầu xin của mẹ, ông ta vẫn đánh đập cô đến khi máu cô thấm vào roi da, đến khi cô không còn cảm giác đau nữa, khi mẹ cô lấy thân thể che chở cho cô. Máu mẹ con cô từng ngày, từng ngày ngấm dần vào chiếc roi da khủng khiếp đó và tuổi thơ cô từ năm 11 tuổi đó chỉ còn đau đớn thể xác, tinh thần.

*Quá khứ mãi mãi là quá khứ và cô mãi mãi không quên được hình ảnh đó. Cô luôn tỏ ra là người mạnh mẽ, luôn làm tốt mọi việc nhưng cô thực sự đã mệt mỏi rồi.

- ‘Lam. Bà đưa cu Bin lên phòng ngủ đi.’ Rồi cô quay sang phía cu bin xoa đầu bé: ‘Bin ngoan, mẹ xin lỗi, mẹ sẽ nhanh đón em về, nghe lời mẹ, theo dì về phòng ngủ đi’

- ‘Dạ’

Cu Bin đi rồi, còn một mình, cô lặng lẽ đi đến tủ rượu lấy một chai Slivovitz tu uống.

- ‘Uống một mình buồn lắm’

- ‘Vậy uống với tôi’

Là bạn thân của cô, Lam hiểu tính cách cô, lúc này cũng chỉ còn Lam cùng cô chia sẻ. “Lặng à. Bà muốn khóc thì hãy khóc đi, sao cứ phải cố gắng chịu đựng như vậy”

Tại biệt thự Vũ gia

Cầm kết quả kiểm tra ADN trên tay, Rubi là con gái anh vậy cu Bin cũng là con trai anh, tại sao đến bây giờ anh mới biết, tại sao cô phản bội tình yêu của anh rồi lại sinh ra con của anh, sao cô tự quyết định tất cả, sao không cho chúng gặp anh, cho anh biết sự tồn tại của chúng. Nhìn con gái thân thể bé nhỏ, đang ngồi run rẩy co về một góc trên sofa mà không dám cất tiếng khóc to, chỉ khóc nho nhỏ kiềm chế anh càng đau lòng hơn. Vươn cánh tay dài của mình ra ôm lấy con, anh nhỏ giọng nói:

- ‘Rubi, lại đây với cha’

Con bé nhìn anh rồi sà vào vòng tay anh, anh cảm nhận rõ sự run sợ của bé, ánh mắt bé đang nhìn bà ta, sợ hãi.

- ‘Bà thu hồi ánh mắt đó với con bé được rồi, bà không cảm thấy nó đang sợ hãi sao’

- ‘Anh định giải quyết hôn lễ thế nào?’

- ‘Hủy’

- ‘Anh nói gì. Anh có biết nó ảnh hưởng như thế nào đến hình tượng công ty không. Hay anh còn lưu luyến con đàn bà kia.’

Bà Hàn ngồi trên sofa, khoanh tay trước ngực bức mình nhìn thẳng con nghịch tử không biết nghe lời, cư nhiên lại có con rồi hủy bỏ hôn lễ.

- ‘Bà không cần phải nói vậy, vốn dĩ tôi định lấy cô ta vì muốn Hàn gia này có người nối dõi, nhưng giờ thì không cần nữa, tôi đã có cả con trai lẫn con gái, từ trước đến giờ Hàn gia cũng hưởng lợi nhiều rồi’

- ‘Hàn Kim nó yêu mày thật lòng sao mày đối xử với nó như vậy, tao không chấp nhận đứa trẻ này bước chân vào nhà này’

Quá khứ mãi mãi là quá khứ và cô mãi mãi không quên được hình ảnh đó. Cô luôn tỏ ra là người mạnh mẽ, luôn làm tốt mọi việc nhưng cô thực sự đã mệt mỏi rồi.

- ‘Lam. Bà đưa cu Bin lên phòng ngủ đi.’ Rồi cô quay sang phía cu bin xoa đầu bé: ‘Bin ngoan, mẹ xin lỗi, mẹ sẽ nhanh đón em về, nghe lời mẹ, theo dì về phòng ngủ đi’

- ‘Dạ’

Cu Bin đi rồi, còn một mình, cô lặng lẽ đi đến tủ rượu lấy một chai Slivovitz tu uống.

- ‘Uống một mình buồn lắm’

- ‘Vậy uống với tôi’

Là bạn thân của cô, Lam hiểu tính cách cô, lúc này cũng chỉ còn Lam cùng cô chia sẻ. ‘Lăng à. Bà muốn khóc thì hãy khóc đi, sao cứ phải cố gắng chịu đựng như vậy’

Tại biệt thự Vũ gia

Cầm kết quả kiểm tra ADN trên tay, Rubi là con gái anh vậy cu Bin cũng là con trai anh, tại sao đến bây giờ anh mới biết, tại sao cô phản bội tình yêu của anh rồi lại sinh ra con của anh, sao cô tự quyết định tất cả, sao không cho chúng gặp anh, cho anh biết sự tồn tại của chúng. Nhìn con gái thân thể bé nhỏ, đang ngồi run rẩy co về một góc trên sofa mà không dám cất tiếng khóc to, chỉ khóc nho nhỏ kiềm chế anh càng đau lòng hơn. Vươn cánh tay dài của mình ra ôm lấy con, anh nhỏ giọng nói:

- ‘Rubi, lại đây với cha’

Con bé nhìn anh rồi sà vào vòng tay anh, anh cảm nhận rõ sự run sợ của bé, ánh mắt bé đang nhìn bà ta, sợ hãi.

- ‘Bà thu hồi ánh mắt đó với con bé được rồi, bà không cảm thấy nó đang sợ hãi sao’

- ‘Anh định giải quyết hôn lễ thế nào?’

- ‘Hủy’

- ‘Anh nói gì. Anh có biết nó ảnh hưởng như thế nào đến hình tượng công ty không. Hay anh còn lưu luyến con đàn bà kia.’

Bà Hàn ngồi trên sofa, khoanh tay trước ngực bức mình nhìn thẳng con nghịch tử không biết nghe lời, cư nhiên lại có con rồi hủy bỏ hôn lễ.

- ‘Bà không cần phải nói vậy, vốn dĩ tôi định lấy cô ta vì muốn Hàn gia này có người nối dõi, nhưng giờ thì không cần nữa, tôi đã có cả con trai lẫn con gái, từ trước đến giờ Hàn gia cũng hưởng lợi nhiều rồi’

- ‘Hàn Kim nó yêu mày thật lòng sao mày đối xử với nó như vậy, tao không chấp nhận đứa trẻ này bước chân vào nhà này’

- ‘Cô ta thế nào tự tôi biết rõ, bà đừng tưởng chuyện gì cũng qua mắt được tôi, bà nên nhớ bà là ai trong cái nhà này’

- ‘Mày được lắm’

- ‘Tùy bà, quản gia, đưa phu nhân về phòng nghỉ ngơi’

- ‘Vâng, thưa cậu chủ’

Bà ta là vậy, chỉ là lời hứa với cha anh trước khi ông qua đời sẽ bao bọc bà ta mà anh phải giữ lại. Anh biết bà ta là kẻ lòng tham vô đáy, bắt tay với nhà họ Hàn ép anh cưới con gái ông ta để sau này có thể điều khiển anh dễ dàng. Mẹ anh mất khi anh mới tròn 5 tuổi, 2 năm sau cha anh lấy bà ta, trước mặt cha bà ta

luôn tỏa ra yêu thương anh nhưng anh biết bà ta rất ghét anh, nếu không phải vì không sinh được con có lẽ anh đã bị tống ra khỏi cái nhà này lâu rồi.

- ‘Con chưa ăn phải không, vào đây với cha’

Anh nắm tay bé vào phòng ăn, đặt bé lên đùi mình rồi bóc vỏ tôm cho bé ăn, đút cơm cho bé, anh làm những việc mà 5 năm qua anh chưa từng làm, cảm giác vui sướng khi được cho con ăn, ôm con trong vòng tay giúp anh quên đi mệt nhọc.

- ‘Cha ơi, bao giờ mẹ đến đón Rubi, Rubi nhớ mẹ với anh Bin lắm’

- ‘Con không muốn ở đây với cha sao?’

- ‘Dạ muốn nhưng con nhớ mọi người lắm’

- ‘Không sao, cha sẽ nhanh đón anh Bin về với Rubi’

- ‘Vậy mẹ thì sao? Không có Rubi với anh Bin mẹ sẽ buồn lắm. Cha đón cả mẹ nha cha’

- ‘Cái này...Rubi ngoan, ăn cơm rồi đi ngủ mai cha dẫn con đi mua đồ’

- ‘Vâng’

- ‘Mà sao Rubi biết nơi này mà đến’

- ‘Anh Bin nghe lên mẹ với dì Lam nói hôm nay cha cưới vợ, rồi anh vào phòng mẹ thấy cái vật màu đỏ nên hôm nay anh với Rubi đưa cho ông lái taxi chở đến’.

Thì ra là vậy, “Chẳng lẽ đời này cô mãi mãi không cho tôi biết chúng ta có con ư, sao cô độc ác vậy. Hàn Lăng, tôi sẽ cho cô thấy chộc vào tôi sẽ lãnh hậu quả gì”

- ‘À. Sáng nay lúc Rubi đi vệ sinh thấy mẹ ngồi khóc đó, mẹ xấu thật phải không cha’

”Cô ta khóc, cô gạt bỏ được tôi ra khỏi cuộc đời cô đáng lẽ cô phải vui mừng mới đúng, cô khóc để làm gì sau khi phản bội tôi đi theo người đàn ông khác”

- ‘Mà tên Rubi là gì?’

- ‘Rubi tên Hàn Hồng Ngọc, anh Bin tên Hàn Gia Bảo, mẹ bảo đó là tên do cha đặt, sao cha không nhớ vậy cha’

- ‘À, cha bận nhiều việc nên quên, cha xin lỗi, bây giờ cha dẫn con lên phòng ngủ nha’

- ‘Dạ vâng, nhưng hôm nào mẹ cũng ôm anh và Rubi ngủ, Rubi sợ tối lắm’

- ‘Vậy cha sẽ ôm Rubi ngủ được không?’

- ‘Dạ được ạ’

Anh bế con lên phòng ôm cho bé ngủ, nửa đêm anh tỉnh dậy châm điều thuốc, anh dựa lưng vào ban công, nhìn lên trời nhớ lại hôm đó, cái ngày cách đây 6 năm, sau khi trao tất cả cho nhau, cô ở trong lòng anh thổ thê ”anh này, sau này anh muốn có mấy đứa con...anh thích trai hay gái...nếu là con trai thì tên là gì, con gái tên là gì”, đúng vậy anh đã đặt tên con ngay trong đêm đó con trai là Gia Bảo, con gái là Hồng Ngọc.

6. Chương 6: Đàm Phán

Tại phòng làm việc TGD Golden star

Cô dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại, hít thở sâu để lấy lại tinh thần. Một ngày làm việc nữa cũng đã trôi qua, hôm nay cô đã nhờ luật sư của gia đình tư vấn cho cô vụ kiện này, tỉ lệ thắng cuộc chỉ 50:50, đồng nghĩa với việc một trong hai tiểu thiên thần của cô ở cùng anh ta, mà hiện giờ Rubi đang ở với cha

nó. Cô không lo lắng về anh ta nhưng người phụ nữ kia ắt sẽ gây khó dễ cho con cô. Cô vẫn nhớ như in lời bà ta nói năm đó: “Cô tới đây làm gì”, “vốn biết cô là loại gái lẳng lơ nhưng không nghĩ đến cô mặt dày tới đây”, “sao nào muốn tới đây tiếp tục bám đuôi Gia Anh hả, cần bao nhiêu cho phí chia tay này”, “hừ, cô đừng mong nhận được một xu nào, cô cuối cùng cũng chỉ là cái thứ dễ rách thôi, đừng có ra cái vẻ tội nghiệp ở đây, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nhìn lại mình đi, cô bây giờ đâu còn là tiêu thư danh giá nữa”, “tiện đây nói cho cô biết luôn, Gia Anh nó có vị hôn thê rồi, cô cũng chỉ là công cụ qua đường cho nó thôi”, “sao nào, trước đây đúng cô là vợ tương lai nó nhưng giờ nhìn lại mình đi, đừng u mê nữa”, “tiện đây hỏi thăm cô luôn, bao giờ mẹ cô chết vậy, sao không chết nhanh đi, cô ta sống như vậy nhiều năm quá không tốt đâu”, “cô khóc lóc cái gì, dành nước mắt mà về khóc tang mẹ cô”, “thôi, cô về đi, nể tình cô từng là công cụ vui chơi cho Gia Anh tôi không đem con Milu đuổi cô là may đấy, đi đi”.

Những lời nói đó cứ hiện ra trước mặt cô, ngày đó nếu không phải vì bệnh của mẹ thì cô cũng không đi tìm anh nhờ giúp đỡ, đổi lại cô mất mẹ, anh phản bội, cuộc đời này thật trở trêu. Cố lắc đầu để xua đi ký ức, cô gọi điện báo thư ký sắp xếp cuộc gặp ngày mai với anh ta, xem ra phải kết thúc sự việc nhanh hơn cô tưởng tượng.

Tại lầu 25, tập đoàn An Mạnh

Cốc cốc cốc

- ‘Mời vào’

- ‘Thưa CT, có TGD Golden star cần gặp, bà ấy nói đã hẹn trước với ngài’

- ‘Cho cô ấy vào’

Anh tự người ra phía sau ghế, nhắm hờ mắt, dù cô ta không đến tìm anh thì anh cũng sẽ tìm cô ta, 5 năm qua cô ta đã quyết định cuộc sống của anh, cô ta có biết anh đau khổ như thế nào khi không tìm được cô, anh thất vọng thế nào khi nghe bà mẹ kế nói cô đã nhận tiền để chia tay anh, cùng người đàn ông khác ra đi, trái tim anh buồn bã như thế nào khi trên tay cầm tấm hình cô đang nhận tiền của bà ta, quặn đau ra sao khi nhìn thấy cô đang vui vẻ ôm người đàn ông khác trong xấp ảnh bà ta đưa, anh đã không tin, đã đi tìm cô nhưng không tìm thấy. Anh đã đi tìm cô ở tất cả những nơi hai người đã khi qua nhưng chỉ còn mình anh, cô đã đi, đã rời khỏi anh thật rồi. Bây giờ cô trở về, cô chúc anh hạnh phúc, vui vẻ khi uống rượu mừng của anh. Chẳng lẽ thực sự trong tim cô không có anh, cô đối với anh chỉ lợi dụng, coi anh chỉ như cơn gió thoảng qua đời.

Cốc cốc cốc

- ‘Mời vào’

- ‘Chào CT Vũ, tôi hẹn gặp không phiền ngài chứ’

- ‘Ồ, TGD Hàn, không biết ngọn gió nào đưa bà tới đây. Khách quý, mời ngồi’

- ‘Không cần khách sáo, hôm nay tôi đến đây vì việc gì chắc anh hiểu rõ, anh định khi nào thì trả Rubi lại cho tôi’

- ‘Cô đã có lòng thì tôi đây cũng có dạ, tôi sẽ không trả lại con, tôi cũng sẽ đem Bin về sống với tôi’

- ‘Anh không có quyền, trả con lại cho tôi’

- ‘Cô nên nhớ tôi là cha bọn chúng’

- ‘Anh không đủ tư cách, anh đã đối xử với chúng tôi những gì mà đòi làm cha chúng’

- ‘Cô nói gì, cô đối xử như thế nào với tôi hẳn cô còn nhớ rõ, chỉ dựa vào việc cô không cho tôi biết sự tồn tại của con cũng đủ để luật sư của tôi có cơ hội chất vấn’

- ‘Vậy anh muốn ra tòa, rất sẵn lòng’

- ‘Xem ra cô cũng không phải kẻ thông minh, tỉ lệ cô thắng được bao nhiêu, biết điều thì giao Bin cho tôi’

- ‘Anh cũng thông minh hơn tôi là bao, tỉ lệ thế nào tôi tự biết, hẹn gặp lại ở tòa, tạm biệt’

- ‘Không tiễn’

Ra khỏi tập đoàn An Mạnh cô gục xuống, may nhờ tài xế Lâm dìu cô lên xe, những hình ảnh ấy đều lọt vào ánh mắt của anh, đôi mắt đỏ vừa đau thương vừa tức giận. Khi chưa gặp cô, anh nghĩ rằng mình chẳng còn gì để nói, càng không muốn gặp lại cô, gặp nhau chỉ vì con, nhưng anh thực sự đã bị đánh gục bởi cô một lần nữa. Ngay từ giây phút cô xuất hiện tại văn phòng anh đã không làm lơ được, hình dáng ấy đã bao đêm anh mong chờ, cô vẫn vậy nhưng có quá nhiều thứ thay đổi, ví như tình cảm hai người. Vẫn đôi môi căng mọng ấy, vẫn đôi mắt long lanh ấy giờ đang ở trước mặt anh nhưng có cảm giác xa lạ, anh bỗng muốn được ôm cô vào trong lòng mình, được vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ của cô nhưng...anh không thể. Anh vẫn nhớ rõ cái ngày định mệnh ấy, cô và anh đã trao tất cả cho nhau. Nhìn thân thể cô đặt ở dưới thân mình to cao của mình, ánh mắt anh nhìn cô âu yếm, anh lần lượt cởi bỏ đồ của cô vụng về, cô nhẹ quay đi đỏ mặt, anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ngọt lịm của cô một nụ hôn ôn nhu, cưng chiều, cả hai dây dưa cả đêm trong hương vị ngọt ngào của tình yêu, ham muốn của dục vọng.

Cô trở về phòng làm việc, vẫn phong cách lạnh lùng đó nhưng người ta lại cảm nhận được sự bi thương trong ánh mắt cô. Cô gọi cho luật sư riêng của gia đình đến văn phòng.

Cốc cốc cốc

- ‘Mời vào’

- ‘Chào bà’

- ‘Chú Minh, chú ngồi đi... chú không phải xưng hô như vậy với cháu đâu, chú cứ xem cháu như trước đây là được’

- ‘Ừ. Hôm nay cháu gọi chú đến đây có lẽ đàm phán không thành công phải không?’

- ‘Đúng như chú nói, anh ta muốn đưa đơn đòi nuôi cả Bin và Rubi. Chú hiểu vấn đề này, chú nói trong trường hợp này phải làm sao mới thắng kiện được’

- ‘Trong trường hợp cha mẹ chưa kết hôn mà đã có con, khi đưa ra tòa, theo luật pháp Việt Nam con cái dưới 3 tuổi sẽ được giao cho người mẹ chăm sóc, nhưng người cha có thể giành lại được quyền nuôi dưỡng nếu có giấy xác nhận là cha ruột đứa bé hoặc chứng minh được người mẹ không có điều kiện chăm sóc con về phương diện kinh tế, sức khỏe,...Chú nghĩ trường hợp cháu muốn nuôi cả hai đứa trẻ rất khó vì kinh tế hai người ngang nhau, tuy cháu sinh con tại Mỹ trên giấy khai sinh không có tên người cha nhưng giờ hai đứa đã nhập quốc tịch Việt Nam, hơn nữa cháu không hề cho anh ta biết cháu mang thai, luật sư của anh ta có thể viện cớ vào chi tiết đó để bắt bí cháu, anh ta cũng không phải kẻ đơn giản. Chú nói vậy cháu hiểu không?’

- ‘Ý chú là bây giờ chỉ có thể dựa vào kinh tế, anh ta và cháu ngang nhau, cháu biết mình phải làm thế nào rồi, cảm ơn chú, những việc liên quan đến pháp luật chú giúp cháu một tay, việc còn lại tự cháu giải quyết’

- ‘Chú biết rồi, làm thế nào là ở cháu, có câu nói này trên phương diện là người chú cũng là người chứng kiến hai đứa nhỏ lớn lên không biết cháu có muốn nghe không?’

- ‘Chú cứ nói đi’

- ‘Có những việc pháp luật cũng không thể giải quyết được, chú không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng chú hi vọng cháu đừng quá lún sâu vào vết xe đổ của nhiều gia đình, quan trọng nhất vẫn là suy nghĩ của hai đứa trẻ, cháu đã từng trải qua chắc cháu không mong con cái cháu cũng giống cháu, dù cố gắng đến đâu thì hai đứa cũng cần cha chúng bên cạnh, chú chỉ khuyên như vậy, giải quyết thế nào là tùy ở cháu, rảnh thì gọi cho cha mẹ cháu, hai người bon họ đọc báo biết chuyện cũng lo cho cháu lắm. Thôi, cháu làm việc đi, chú đi trước’

- ‘Vâng, chào chú’

Sau khi ông Minh về, cô ngồi suy nghĩ tất cả, chú Minh nói đúng, cảm giác không có cha bên cạnh thật đáng sợ, cô không bao giờ mong con mình phải chịu buồn bã, đau khổ như cô nhưng anh ta sẽ lấy Hàn Kim, cô biết rõ tính cách, con người cô ta, những lời xỉ nhục năm đó vẫn vang vọng bên tai cô, nhất định cô ta sẽ

đổi xử với con cô như mẹ con cô ta từng làm với mẹ con cô, cô không thể trao con mình vào miệng hổ, cô phải bảo vệ con.

- ‘alo, thư ký phong vào gặp tôi có chút việc’

3 phút sau

- ‘Vào đi’

- ‘TGD’

- ‘Việc tìm hiểu về tập đoàn An Mạnh thế nào rồi’

- ‘Thưa TGD, tập đoàn An Mạnh hiện đang đầu tư vào hai dự án lớn, một là vào tập đoàn Hàn gia nhưng nghe nói đã dừng lại để tập trung vào dự án còn lại là chuẩn bị đấu thầu một khu đất lớn, nghe nói khu đất này có địa thế rất đẹp dùng để xây dựng hệ thống resort, họ đầu tư rất mạnh vào dự án này’

- ‘An Mạnh từ khi nào hứng thú với việc xây dựng resort vậy, tìm hiểu kỹ về khu đất đó, tập đoàn chúng ta chẳng phải cũng đang có dự án xây dựng hệ thống vui chơi giải trí cho trẻ em phải không, chọn khu đất đó, liên hệ với đối tác, chúng ta chuẩn bị đấu thầu khu đất đó. Ok. Còn việc thu mua cổ phiếu Hàn gia thực hiện đến đâu rồi’

- ‘Dạ, nhưng dự án khu vui chơi làm như vậy có hoang phí quá không’. Cô nhíu mày, từ khi nào mà nhân viên của cô quản lý nhiều chuyện như vậy.

- ‘Tôi tự xử lý được, có vấn đề gì à’

- ‘Dạ...không. Về việc Hàn thị, tập đoàn chúng ta đã thu mua phần lớn các cổ phiếu mà họ xuất ra trong 1 năm qua công với việc mua lại cổ phần của ông Mai Văn Hà và Mạch Như Chính, tính ra trong tay TGD nắm giữ khoảng 37% cổ phần Hàn thị’

- ‘Hàn Quân có bao nhiêu cổ phần’

- ‘Khoảng 35%’

- ‘Tốt, chuẩn bị giấy tờ liên quan, tiện thể thu mua thêm một ít cổ phần của một số cổ đông nữa, tôi muốn lần này chắc chắn bắt được một mẻ cá lớn, tuyệt đối không được thất bại, có điều việc này An Mạnh cũng có thể nhúng tay vào...’

- ‘Việc này thì bà có thể an tâm, tôi đã điều tra, CT TĐ An Mạnh đã công bố hủy hôn với con gái Hàn gia nên gần đây họ đang gặp khó khăn trong vấn đề tìm vốn đầu tư, hơn nữa việc vợ chồng ông Hàn Quân thua khi chơi cá độ cũng ảnh hưởng không ít’

- ‘Cậu làm tốt lắm, liên hệ với luật sư tập đoàn, GD phòng kinh doanh, nhân sự 2 ngày nữa cùng đi với tôi’

- ‘Dạ được. Không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài’

- ‘Đi đi’

Còn lại một mình, cô tiếp tục làm việc nhưng đầu óc cô hôm nay không thể tập trung được, đối đầu với An Mạnh là điều khó tránh khỏi, họ là tập đoàn có thực lực rất mạnh, muốn loại bỏ e rất khó, đi nước cờ này cô thực sự không nắm chắc được thắng lợi, nhưng vì con, cô chỉ có thể mạo hiểm. Còn về Hàn thị, nếu ngày đó cô sớm nói ẹ biết ông ta có tình nhân thì mẹ cô sẽ không ký vào tờ giấy chuyển nhượng cổ phần, hai mẹ con cô bây giờ cũng sẽ không phải chịu cảnh chia lìa âm dương. Cô cũng biết ông ta lấy mẹ chỉ vì số cổ phần ông ngoại để lại ẹ có thể giúp ông ta lên làm CT vững chắc. Tất cả là tại cô đã hại mẹ, vì cô nhút nhác, sợ sệt, nhưng bây giờ thì khác rồi.

”Vì muốn đôi môi em mỉm cười

Nụ cười ánh lên trong anh bao hi vọng

Không vương thêm buồn bã những đêm dài thao thức

Ru mi em bằng khúc ca anh hát”

Tiếng chuông điện thoại kéo cô trở về hiện tại

- ‘Alo’
- ‘Alo, bà chủ, tôi tài xế Lâm’
- ‘Ừ. Có chuyện gì không’
- ‘Dạ...c.â...u...cậu chủ mất tích rồi’
- ‘Cái gì’
- ‘Dạ. Hôm nay cô chủ và cậu chủ gặp nhau, sau khi tôi đến trường đón thì không thấy nữa, có lẽ...có lẽ bị...’
- ‘Anh không phải nói gì cả, tôi sẽ đến đó ngay lập tức’

Cụp.

- ‘Thư ký Phong, liên hệ lấy cho tôi sdt của CT An Mạnh, nhanh lên’

Hai đứa đều mất tích, vô lý, có thể anh ta đã bắt Bin đi, mấy ngày nay do mãi đối phó với anh ta và Hàn gia mà cô đã quên đề phòng, tại sao cô có thể lơ đãng như vậy được. Cùng lúc này anh cũng nhận được tin Rubi đi cùng với bin mất tích, anh cũng bận việc đối phó với cô và thu mua khu đất mà quên sự an toàn cho con, anh nghĩ có thể cô đã đón con đi mất rồi.

Cô lái xe như bay trên đường, vội vàng gọi điện cho anh, đầu dây chưa kịp bắt máy cô đã liền quát:

- ”Tên khốn kiếp, anh bắt con tôi đi đâu rồi, mau đem chúng trả lại cho tôi, nếu không tôi sẽ phá tan cái tập đoàn nhà anh”
- ‘‘Cô chửi ai, tôi cũng đang đến trường tìm con, cô đừng có mà quát ầm lên”

Không hẹn mà gặp hai người cùng lúc đỗ xe trước cổng trường, sau khi hỏi căn cứ mọi chuyện cô và anh lên đường tìm con, hẹn tìm thấy thì liên lạc qua điện thoại, cả hai huy động một lực lượng lớn vệ sĩ, báo cảnh sát mà vẫn chưa tìm được.

7. Chương 7: Gặp Cướp

Trong lúc đó:

- ‘Anh ơi, Rubi đói quá, mình đang đâu đây sao tối vậy’
- ‘Anh cũng không biết’
- ‘Em muốn về nhà. Huhu. Rubi sợ tối lắm’
- ‘Rubi ngoan, đừng khóc, anh sẽ bảo vệ em, huhu, anh cũng sợ tối lắm’
- ‘Huhu,hức’
- ‘Ê. Hai nhóc, sao khóc vậy, lạc đường phải không’
- ‘Huhu’
- ‘Ê mày. Lần này bắt được món lớn rồi, nhìn kiểu ăn mặc của hai đứa này thì biết. Chắc chắc.’
- ‘Đưa bọn chúng về rồi tính, không ngờ hôm nay ra đường gặp may, tự dưng có miếng ăn dâng lên tận miệng’
- ‘Ê, nhóc, lại đây các chú dẫn về nhà’

Thấy hai đứa chần chừ, hần nhị không được mà trừng mắt, hai anh em sợ quá, co rụp người lại ôm nhau.

- ‘Bọn nhóc này có đi không, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt hả, tụi bay, kéo chúng đi’

- ‘Oa...oa, mẹ ơi, cha ơi cứu con...oa...oa’

Lúc này cô và anh đã trở lại đồn công an vì không tìm được giờ chỉ còn cách ngồi chờ tin tức, bàn tay cô lo lắng sợ hãi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, hai tay run run đan chặt lại vào nhau; anh cũng không khá hơn cô là bao nhưng là một người đàn ông lăn lộn nhiều năm ngoài xã hội anh cũng giữ được chút bình tĩnh. Nhìn bàn tay cô đan chặt vào nhau, anh thực sự muốn lại cầm đôi bàn tay mảnh dẻ ấy, ôm cô vào lòng, vừa lúc đó điện thoại của cô reo lên:

”Vì muốn đôi môi em mỉm cười

Nụ cười ánh lên trong anh bao hi vọng

Không vương thêm buồn bã những đêm dài thao thức

Ru mi em bằng khúc ca anh hát”

Cô giật mình, ngược nhìn sđt, “là Lam”, cô bỗng òa khóc

- ‘Lam ơi...huhu...Bọn trẻ...m...â...t...mất...tích rồi’

Anh ngồi bên cạnh nhìn thấy cô khóc như vậy, bất chợt tim nhói đau, rất nhanh sau đó anh lấy lại bình tĩnh.

- ‘Tôi biết rồi’

Ngạc nhiên:

- ‘Sao bà biết’

- ‘Chúng đang ở đây với tôi, bà đến đầu đường X đón chúng tôi đi’

- ‘Được, được, bà đợi tôi một lát’

Cụp

- ‘Cô đi đâu’

- ‘Đón con’

- ‘Tìm thấy chúng rồi’

- ‘Phải’

- ‘Ở đâu. Tôi đi cùng cô’

Hai người lái hai chiếc xe Hyundai Tucson lướt nhanh trên đường. Vừa đến nơi, cô vội lao ra khỏi xe chạy lại chỗ hai thiên thần của mình, ôm hôn thấm thiết

- ‘Mẹ, Rubi nghệt thổ rồi’

- ‘Mẹ kỳ quá, sao lại hôn Bin trước mặt người lạ, mẹ buông Bin ra nữa’

- ‘Mẹ...mẹ xin lỗi...mẹ lo cho hai đứa quá’

- ‘Cha, sao cha cũng ở đây...ô...ô...sao cha cũng kỳ giống mẹ vậy, ôi...sắp... nghệt thổ lần nữa rồi’

- ‘Cha xin lỗi, hai con không sao chứ’

Cô đứng đó, nhìn con, rồi nhìn anh, cô biết anh yêu thương con thật lòng. Thực ra cô cũng không thể ngăn cản cha con gặp nhau nhưng nghĩ đến một ngày anh mang con rời khỏi cô, cô không thể cản lòng được, con là do cô sinh ra, là cô dùng tính mạng này đổi lấy, cô không thể để con rời khỏi tầm mắt của cô.

- ‘Con đói’

- ‘Vậy cha dẫn các con đi ăn’

- ‘Cả mẹ nữa, mẹ...mẹ đi nha mẹ’

- ‘Về nhà mẹ nấu các con ăn’

- ‘Cha cùng ăn với chúng ta hả mẹ’. Bin giương đôi mắt tròn xoe lên hỏi mẹ, cô nhìn hai đôi mắt con đang mong chờ, nhìn sang anh, rồi nhìn Lam, chỉ thấy cô ấy nhún vai. Đặt vào hoàn cảnh của cô, tuy là bạn thân nhưng xét cho cùng cô cũng chỉ là người ngoài làm sao có thể xen vào bọn họ, hơn nữa nhìn vào sự chờ mong của hai đứa trẻ cô không nỡ nói không với bạn mình mà chỉ biết chào đi trước.

- ‘Tôi đi trước đây, có gì phone cho tôi. Mạnh, chúng ta đi trước thôi’. Nói rồi Lam kéo tay người đàn ông bên cạnh đang đứng như tượng kéo đi.

- ‘Này...này’

Cô đứng đó, ngượng ngùng nhìn hai đứa con, chưa biết trả lời thế nào thì có tin nhắn từ Lam: “Sorry bà nha, chuyện này bà nên tự quyết định đi, dù sao cũng nên nghĩ cho bọn trẻ, gần 12h đêm rồi, chẳng còn mấy nhà hàng mở cửa giờ này nữa đâu. Tôi luôn bên cạnh bà. Pipi bà.”, lát sau lại có tin nhắn, cô vui mừng mở ra đọc nhưng lại thất vọng ngay: “Mai tôi phải bay sang Mỹ dự hội thảo tiện thể làm việc riêng luôn, có lẽ khoảng gần một tháng, có gì bà nói qua điện thoại nha. Pipi.’

- ‘Mẹ, được không mẹ’. Hai tay đều hai đứa con lắc cô còn làm được gì.

Đang suy nghĩ, nghe tiếng con gọi, cô giật mình quay lại, nhìn bọn họ, cô thoáng động lòng nhưng rất nhanh sau đó cô lấy lại được vẻ bình tĩnh, cô cúi xuống, vén mái tóc dài lên cười với con:

- ‘Bin, Rubi ngoan, bây giờ muộn lắm rồi, cha con phải về nghỉ, mai cha phải làm việc nữa, hai đứa theo mẹ về nhà, không nên quấy rầy cuộc sống của cha.’

- ‘Dạ. Vậy hôm nào cha đưa chúng con đi...’

Lời nói chưa phát ra khỏi miệng của hai đứa trẻ đã bị anh cướp lấy, cái gì mà “không nên quấy rầy cuộc sống của cha”.

- ‘Tôi nghĩ cô ngày mai cũng bận, tốt nhất nên để tôi đưa con về’

- ‘Anh đừng nói nhảm nữa, con sẽ do tôi đưa về, anh tốt nhất nên quay về cuộc sống vốn có của anh đi.’

Anh nhủ mày, không nói gì nữa hai tay bế hai đứa tiến về xe của mình, cô vội vã chạy theo kéo tay anh lại bế được Rubi, đang định kéo tay kia thì anh giữ lấy. Cuối cùng sau một hồi giằng co mỗi người bế trên tay một đứa tiến về xe mình thống nhất gặp nhau ở tòa án.

Ngày hôm sau, tại văn phòng của Hàn Quân.

- ‘Bà Hàn, mời ngồi, không biết hôm nay bà đến có việc gì, hay Gia Anh đã thay đổi quyết định. Không sao, gia đình tôi có thể hiểu tuổi trẻ bồng bột.’

- ‘Ông đừng nằm mơ nữa, nó sẽ không thay đổi quyết định đâu, nếu ban đầu không phải do tôi cố gắng dàn xếp ông nghĩ con gái ông có thể bước chân vào Vũ gia ư, công ty này liệu còn tồn tại được nữa hay không’

- ‘Hàn Nhược Mai, bà đừng quên giao ước giữa chúng ta, bây giờ con gái tôi không vào được Vũ gia, An Mạnh không rót vốn vào tập đoàn này nữa số cổ phần đó bà đừng hòng nhận được’

- ‘Ông định qua cầu rút ván sao’

- ‘Cái này tôi làm theo giao ước, bà đừng tưởng tôi ngu ngốc không biết trong đầu bà đang toan tính gì, bà giúp con gái tôi chẳng qua chỉ muốn nó thay bà giám sát Vũ Gia Anh, chẳng qua bà sợ có ngày bị đuổi, mà con gái tôi say mê nó lại nghe lời bà nên đây là lựa chọn tốt nhất cho bà, tôi nói đúng chứ bà Hàn’

- ‘Không sai, nhưng ông cũng không hơn tôi là bao, cái chúng ta muốn đều giống nhau vì sao cứ phải vạch áo cho người xem lưng, chỉ bằng chúng ta bắt tay hợp tác lần nữa, đảm bảo lần này thành công thì tôi và ông sẽ kiếm được món hời rất lớn’.

- ‘Ý bà là..’

- ‘Tôi có nghe thư ký nói qua An Mạnh hiện đang dốc sức đầu tư vào một dự án rất lớn, dự định mở một hệ thống resort, nếu dự án thành công An Mạnh không chỉ là ông vua của ngành công nghệ thực phẩm mà

còn chiếm gần một nửa thị trường dịch vụ, còn nếu thất bại...chắc ông hiểu đầu tư mạnh thì tất hậu quả thế nào’

- ‘Nhưng làm sao khiến An Mạnh thất bại’

- ‘Đối thủ hiện nay của An Mạnh không có, nhưng tôi mới nghe được thông tin Golden star cũng đang muốn có khu đất đó, chỉ cần rò rỉ thông tin trong nội bộ của An Mạnh cho đối phương biết thì lúc đó...haha’

- ‘Vũ Gia Anh rất cẩn trọng hẳn sẽ không để lọt thông tin đâu, nếu An Mạnh thua thì Golden star cũng sẽ không tha chúng ta, bà nên nhớ quản lý tập đoàn đó hiện nay là ai’

- ‘Tôi biết, ông yên tâm người của tôi đều ở trong hai tập đoàn đó, dù ai thắng ai thua thì chúng ta đều không thiệt hại, ông chỉ việc làm theo tôi thì sẽ được hưởng lợi...một con số không hề nhỏ đâu’

- ‘Bà chắc chắn chứ’

- ‘Ông không tin, làm ăn với tôi lâu nay ông có phải chịu thiệt không, quyết định là ở ông. Bất quá. Haiz. An Mạnh không rót vốn nữa ông biết hậu quả thế nào rồi đấy’

- ‘Cám ơn bà đã nhắc nhở, nào cộng ly cho tương lai của chúng ta. Hợp tác thành công’

- ‘Cộng ly. Chúc cho hợp tác thành công’

Ở một góc nào đó trong trái đất này, vẫn còn những kẻ tham lam bất chính cả đời chỉ biết hãm hại người khác để hưởng lợi về phía mình. Cổ nhân có câu:” Giang sơn dị cải, bản tính nan di” quả không sai, nhưng vô quýt dày có móng tay nhọn, làm nhiều chuyện xấu cuối cùng hậu quả bản thân phải chịu

* ” Giang sơn dị cải, bản tính nan di”: câu này có nghĩa sông núi khó đổi, tính gốc khó dời.

8. Chương 8: Cửa Thiên Trả Địa

Tập đoàn Golden star, Phòng TGD

“Rằm”

- ‘Anh còn định chối cãi, anh đừng nghĩ một tay che cả bầu trời, những việc mờ ám anh đã làm tôi đều đã điều tra rõ, vốn dĩ để anh ở lại đây là tôi hi vọng anh có thể nhận ra sai lầm mà sửa đổi...thật không ngờ anh lại “ngựa quen đường cũ”, không những không hối cải mà còn thông đồng với người ngoài hãm hại tập đoàn, thử hỏi từ khi anh gia nhập đến nay chúng tôi đã bạc đãi anh bao giờ chưa, tôi nói đúng không GD tài vụ’

- ‘TGD, có lẽ bà đã hiểu lầm, từ khi được ông bà chủ tin tưởng giao phó cho chức vụ này tôi luôn làm đúng bốn phận với quý tập đoàn, ngài chỉ dựa vào mấy lời nói đó thì đừng nên buộc tội vô cớ cho tôi’

- ‘Anh muốn chứng cứ phải không, thư ký Phong, mang tập hồ sơ cậu điều tra ra đây ọi người cùng rõ’

- ‘Đây...đây là...’

- ‘Là sổ đen và sổ anh gửi lên cho tôi, ngoài ra còn một sổ chi phiếu bất hợp lý do chính tay anh ký duyệt, giờ anh có thể trả lại công ty số tiền anh đã cắt xén và nộp đơn từ chức, anh cũng có thể không trả...chỉ là...chúng ta hẹn gặp ở tòa, giờ anh có thể đi’

- ‘Cô được lắm, cái ghế này cô cũng không ngồi lâu được đâu, cô sẽ bại dưới tay An Mạnh thôi.Hừ’

- ‘Việc đó thế nào tôi tự xử lý được, không cần anh nhắc nhở, mời anh rời khỏi tập đoàn’

Rằm

Cô thấy đau đầu, lấy tay day day thái dương, từ khi cô về Việt Nam thay cha mẹ nuôi quản lý công việc đã phát hiện ra không ít bê bối, nhưng nghĩ đến việc họ được sự cất nhắc của cha mẹ nên cô đã lẳng lặng chờ

họ sửa chữa nhưng ...Theo điều tra gần đây, một số vị trí chủ chốt của tập đoàn đang làm việc cho người ngoài-Hàn Nhược Mai, cô không thể chờ đợi được, việc bà ta và Hàn thị bắt tay cô đã cho điều tra rõ, phạm những việc liên quan đến Hàn thị cô đều điều tra tận gốc, nhờ vậy mới có thể phát hiện ra nội gián. Cô cũng biết An Mạnh cũng bị cài người, việc này chắc chắn có liên quan tới dự án đầu tư sắp tới. Là một con người làm ăn chân chính, cô thật muốn đấu tay đôi minh bạch với An Mạnh nhưng cô cũng là một người mẹ, cô cũng có ích kỷ, nếu An Mạnh biết bị Hàn thị cùng mẹ mình hãm hại nhất định sẽ xử lý, khi đó cô khó có thể đánh bại anh ta, vậy quyền nuôi con sẽ càng lung lay hơn.

- ‘Thư ký Phong, chuẩn bị xe chúng ta đến Hàn thị’

- ‘Vâng’

20 phút sau, cô, GD phòng kinh doanh, GD phòng nhân sự, thư ký Phong có mặt tại tập đoàn Hàn thị. Bước đi ung dung đến trước phòng CT TĐ Hàn thị, cô tiêu sái bước vào.

- ‘Ai, sao không có phép tắc...mày...mày đến đây làm gì’

- ‘Chào CT Hàn, chúng ta lại gặp lại rồi. A. Có vẻ ông đang bận nhỉ. Thật đúng là trẻ không thương già không tha mà. Chả trách chúng tôi lên đây mà không có bóng dáng cô thư ký xinh đẹp này, hóa ra ở đây hầu hạ dự vọng ông chủ, cô đi ra ngoại thông báo triệu tập tất cả cổ đông 20 phút nữa họp hội đồng quản trị, đi nhanh’

Nghe tới đây cô thư ký “xinh đẹp” sợ quá, khuôn mặt biểu đủ loại thái cảm xúc, từ cảm xúc kích tình đỏ mặt e thẹn, ngạc nhiên đỏ mặt cuối cùng sợ quá mà đen sầm mặt mày, vội vàng mặc lại quần áo chạy ra ngoài, 3 người nam còn lại không hẹn mà quay đầu đi chỗ khác đỏ chín mặt mày, Hàn Quân ngượng quá cũng vội chỉnh tề bộ đồ vest. Trong phòng lúc này còn lại 5 người, cô cũng không vội tiếp tục châm chọc ông ta:

- ‘Ai gia. CT Hàn, tôi nhớ lần trước đã nhắc nhở ngài rồi cẩn thận bị AIDS mà ngài đâu chịu nghe, bây giờ ở đây có nhiều người tôi có muốn giấu diếm cho ngài cũng không được, chỉ sợ mọi người nhìn vào nghĩ ngài thuộc dạng trâu bò, trâu già thích gặm cỏ non. Haiz, tội nghiệp ngài quá’

- ‘Mày không cần tỏ ra đạo đức, rốt cuộc hôm nay mày đến đây có việc gì, tại sao mày dám triệu tập hội đồng quản trị, ở đây không ai chào đón mày, cút ra ngoài’

- ‘Từ từ, đừng nóng, để dành sức lát xem kịch’

Cổ kéo dài thời gian cô hạ thấp đầu cúi xuống vị trí ông ta đang ngồi nhẹ giọng nói đủ mọi người nghe.

- ‘Tôi sẽ trả lời tất cả câu hỏi của ông...ngại quá bây giờ chưa phải lúc, mời ông theo tôi đến phòng họp sẽ hiểu rõ.’

Nhìn vẻ mặt tức giận của ông ta, cô bước đi, quay lại liếc nhìn trào phúng

- ‘Ông cứ ngồi chỉnh chu quần áo, đầu tóc cho bảnh bao, tiện thể ngồi thêm lát nữa nếu không e rằng ngày mai ông cũng không vào nổi cánh cửa này.’

Nói rồi cô khoan thai bước đi để lại phía sau một kẻ bực tức làm từng thớ thịt giật lên trên khuôn mặt béo mồm “bảnh bao”. Cô đi rồi, ông ta cũng vội theo sau, ông ta cũng khó nghĩ về những lời cô nói, đồng thời trong lòng cũng dấy lên cảm giác bất an càng lúc càng thể hiện rõ.

Tại phòng họp

Cô nhẹ đẩy cánh cửa, theo sau là thư ký Phong, GD kinh doanh, GD nhân sự. Ngồi vào vị trí chủ tịch trước con mắt ngạc nhiên của nhiều người, cô bình thản nhìn thư ký Phong. Như biết ý, Phong rút trong cặp một tập giấy tờ lần lượt đưa đến trước mặt các cổ đông.

- ‘Trước mặt các vị là số nợ, doanh thu hàng năm của tập đoàn trong những năm gần đây’

- ‘Tại sao bà có những số liệu này’

- ‘Không biết từ khi nào TGD Golden star có hứng thú kinh doanh với tập đoàn chúng tôi, mời cô ra khỏi ghế CT, đây không phải nơi dành cho bà.’

- ‘Đúng vậy, mời bà rời khỏi ghế, Hàn thị không đón tiếp Golden star.’

.....

Vừa lúc đó cửa phòng họp mở ra lần nữa, đi vào có hai người, một là Hàn Quân, theo sau là một người đàn ông nữa.

- ‘Mày đang làm gì ở đây, cút khỏi nơi này’

- ‘Tôi bây giờ đang trả lời tất cả các câu hỏi của ông.’ Quay sang thư ký Phong: ‘thư ký Phong, cậu thay tôi trả lời đi’

- ‘Vâng’. ‘TGD tập đoàn chúng tôi hôm nay đến đây với tư cách là CT mới của tập đoàn Hàn thị.’

- ‘Sao. Anh đang nói gì vậy, chủ tịch tập đoàn chúng tôi từ khi nào trở thành TGD các vị’

- ‘Phiền các vị trật tự. TGD chúng tôi hiện nắm giữ 37% cổ phần tập đoàn Hàn thị, ông Hàn Quân có 35%, như vậy các vị hiểu rồi chứ’

- ‘Các người nói gì’. Hàn Quân lúc này mặt đỏ phừng phừng, tức giận lại túm cổ áo cô mà xách lên định tát cô, mọi người vội chạy lại cản ông ta ra, tuy chưa hiểu mọi chuyện nhưng trong lòng họ thật sự rất sợ cô vì họ biết tác phong làm TGD Golden star lạnh lùng, tàn bạo, không nên đắc tội với cô. Cô lạnh lùng liếc qua ông ta một cái rồi nhìn xuống phía cổ đồng lúc này đã ổn định lại chỗ ngồi nói:

- ‘Tôi là Hàn Lăng-TGD Golden star hiện nắm giữ 37% cổ phần, hôm nay đến đây ra mắt mọi người, tôi tạm thời sẽ tạm thời giữ chức CT tập đoàn Hàn thị thay ông Hàn Quân, rất mong sự hợp tác của các vị’

Nói xong cô đưa mắt tiếp tục nhìn xem phản ứng của mọi người. Lúc này phía dưới đã bàn tán lao xao, Hàn Quân tức giận đập bàn nhìn cô nói:

- ‘Mày lấy đâu ra 37%, mày nên nhớ mẹ mày chỉ có 18% phần trăm, mà bây giờ nó đã được chuyển qua cho tao, mày cút ngay.’

Phía dưới lại nổi lên một trận bàn tán: “thì ra là con gái CT”, “sao chưa bao giờ thấy mặt”, “thì CT và vợ trước ly hôn, nghe đâu bà ấy dẫn con gái đi”, “từ trước tới giờ tôi chỉ nghe CT có một cô con gái thôi”,...

- ‘Các vị xin trật tự’. Rồi cô quay sang Hàn Quân.” Hàn Quân, tôi không quên 18% cổ phần của mẹ tôi bị ông dụ dỗ chiếm đoạt, tôi hôm nay đến đây không muốn ôn lại chuyện cũ, hẹn ông hôm khác, những việc còn lại mời ông Hùng- GD ngân hàng SAS giải thích rõ hơn ọi người’. Quay sang ông Hùng ‘ GD. mời ông.’

- ‘Vâng, cảm ơn. Tập đoàn Hàn thị hiện đang nợ ngân hàng chúng tôi 20 triệu đô la, thế chấp bằng 35% cổ phần, 4 biệt thự, 1 xe ô tô nhãn hiệu BMW, 3 xe Nissan đều đứng tên Hàn Quân; ngoài ra còn 3 nhà máy của tập đoàn Hàn thị. Tính đến hôm nay đã quá thời hạn trả nợ 13 ngày, vì vậy ngân hàng chúng tôi có quyền tịch thu tài sản của Tập đoàn và ông Hàn Quân, việc này các vị rõ hơn ai hết’.

- ‘Chuyện này chúng tôi đã rõ, nhưng không phải ngân hàng đã gia hạn thêm cho chúng tôi 15 ngày sao’

- ‘Chuyện này có lẽ các vị đã nghe nhầm, chúng tôi chỉ gia hạn 10 ngày, đến hôm nay đã nể mặt các vị quá rồi’

- ‘Hàn Lăng, có phải chính mày đã sắp đặt, chính mày hại tao, đây là tâm huyết của mẹ mày, mày dám hủy nó, mày thật độc ác.’

- ‘Người độc ác là ông, ông đã làm gì với tập đoàn này’

Phịch. Ném một tập hồ sơ trước mặt ông ta, cô nói tiếp:’ Đây là toàn bộ những hóa đơn đã sử dụng vào việc “giao lưu” đều đứng tên ông, ngoài ra trong đó còn có hai cuốn sổ chứng minh việc ông lạm dụng tài sản tập đoàn, còn những chuyện khác phía công an sẽ giải quyết tiếp’

- ‘M...a...y...n...o...i...g...i’

- ‘Ông đừng cà lăm như vậy, phía công an chắc họ cũng đến rồi.1...2...3’

Tạch

- ‘Xin hỏi ông Hàn Quân có ở đây không?’

- ‘Là...Là tôi’

- ‘Ông bị bắt vì bị tố cáo lạm dụng công quỹ, tham gia cá độ trái pháp luật, phiền ông theo chúng tôi về điều tra’

‘Bệch’. Ông ta ngồi phịch xuống sàn, bất ngờ nói tiếp bất ngờ, “tất cả mọi chuyện tại sao lại ra thế này, phải, do nó, con hồ ly tinh, mẹ nó, nó dám hãm hại ta”

Nói rồi hai vị công an mặc quân phục lại đưa còng số 8 vào tay ông ta, dẫn ông ta đi trước con mắt ngạc nhiên lẫn lạnh lùng của mọi người. Ra tới cửa, ông ta quay lại hỏi cô

- ‘Tất cả mọi chuyện đều do may sắp xếp phải không?’ Cố nặn ra được mấy chữ hỏi cô, nhưng không có tiếng đáp lại, ánh mắt ông lộ rõ sự bất lực vô vọng, không còn ánh mắt căm tức vốn có, khuôn mặt ông ta trở nên trắng bệch không còn sức sống mặc công an dẫn đi. Ra đến cửa chợt nghe tiếng trả lời của cô

- ‘Tôi chỉ lấy lại những thứ đáng lẽ là của tôi, chúc ông may mắn’

Đó là câu trả lời, tất cả đã kết thúc, lòng tham của ông ta đã nhấn chìm, đúng vậy, nếu như biết có ngày hôm nay liệu ông ta còn làm như vậy không, nhưng thực sự trên đời này sẽ không bao giờ xuất hiện hai từ “nếu như” dù chỉ một lần, quá khứ đi qua sẽ không bao giờ lấy lại được. Lúc này cuộc họp cũng đã kết thúc, đương nhiên cô đã là tân CT tập đoàn Hàn thị, bây giờ cô đang ngồi trong phòng ngủ tại nhà. Lật giờ cuốn album đã ố vàng, nơi lưu trữ tấm hình duy nhất của gia đình. Cô nhớ rõ bức hình này chụp lúc sinh nhật cô 7 tuổi, lúc đó cô mặc một chiếc váy hồng được cha ẵm trên tay đứng cạnh mẹ, khi đó cô rất vui và càng không bao giờ nghĩ có ngày cô sẽ mất đi gia đình. Cô ôm tấm hình và khóc rồi ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ cô đã được gặp mẹ, mẹ vẫn vậy, vẫn vuốt nhẹ nhàng lên mái tóc cô, hôn lên trán cô, cô òa khóc rồi sà vào lòng mẹ, cô kể tất cả ẹ nghe, mẹ chỉ cười nhẹ nhàng, nụ cười mà 5 năm qua cô luôn mơ thấy nhưng rồi mẹ nói mẹ phải đi, bóng mẹ dần biến mất, cô chạy theo mẹ nhưng càng ngày càng xa. Cô tỉnh dậy khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Ra ban công, lúc này trời đã về đêm, ngước lên nhìn trời cô tự hỏi “con làm đúng phải không mẹ”. Bầu trời hôm nay đen tĩnh mịch chỉ có một số ngôi sao lác lõng chiếu sáng yếu ớt xuống mặt đất. Trước đây, mẹ cô rất thích ngắm sao, mẹ bảo khi nào trên trời xuất hiện thêm một ngôi sao sáng thì lúc đó có một linh hồn rời xa nhân gian. Mẹ bảo cô khi nào không còn mẹ bên cạnh thì nhìn lên trời xem ngôi sao nào sáng nhất chính là mẹ, lúc đó hãy nói tất cả tâm sự của mình, mẹ lúc nào cũng ở bên cạnh cô, ủng hộ cô. Phải mẹ luôn là người yêu thương cô nhất, hiểu cô nhất. “Mẹ à, con mệt mỏi quá, hãy giúp con có thêm sức mạnh vượt qua tất cả nhà mẹ, con yêu mẹ nhiều lắm.”

Lúc này, tại biệt thự Vũ gia, sau khi cho Bin ngủ, anh đi xuống vườn hoa sau nhà ngồi. Châm điều thuốc, anh suy nghĩ rất nhiều, quả thật anh không hiểu Hàn gia làm thế nào mà khiến cô hận họ đến vậy, anh chỉ biết cha mẹ cô ly hôn, sau đó hai mẹ con cô rời khỏi nhà; cô cũng không liên lạc với anh và sau một thời gian đi tìm cô, trở về anh mới biết cô đã theo người đàn ông khác; nay bỗng dưng cô trở lại trên mình lại là thân phận người thừa kế Golden star khuấy động giới doanh nghiệp Việt Nam. Mọi việc cô làm dường như đã có sự tính toán trước, có lẽ chỉ có chuyện của anh làm cô bất ngờ, anh cũng không tiện xen vào việc nhà họ, dù sao anh cũng đã rút vốn khỏi Hàn thị không ảnh hưởng đến anh. Ban đầu vì sự nể nể của Hàn Nhược Mai và hoàn thành tâm nguyện của cha anh mới đầu tư vào Hàn thị, việc Hàn thị nợ ngân hàng anh rõ hơn ai hết, kinh doanh của Hàn thị dần ổn định là nhờ số vốn anh đầu tư, việc cưới xin cũng từ việc này mà ra, gia đình anh có người sinh con nối dõi, Hàn gia có thể tiếp tục kinh doanh. Với anh việc lấy ai không quan trọng, anh chỉ làm tròn nghĩa vụ cho Vũ gia, trái tim anh đã chết từ ngày biết tin người con gái anh yêu phản bội. 5 năm sau người đó trở lại, vẫn khuôn mặt ấy, hình dáng ấy nhưng sao xa vời vậy, cô đã không còn là một thiếu nữ hồn nhiên nữa, thay vào đó là một phụ nữ sắc sảo, vô tình khiến ai nhắc tới cũng nể sợ. 5 năm có quá nhiều thứ đã thay đổi, hận cô cũng vì quá yêu cô.

9. Chương 9: Nước Mắt Cá Sấu

Sáng sớm tới công ty, cô nhận được giấy gọi từ tòa án, chuyện của Hàn Quân đã kết thúc, bây giờ cũng là lúc nên xử lý chuyện riêng của cô với anh. Trước đó cô cũng quyết định không sát nhập Hàn thị vào Golden star, việc này đương nhiên đã được sự ủng hộ của cha mẹ nuôi. Cha mẹ nuôi hôm nay về nước, cô biết họ rất lo lắng cho cô, yêu thương cô như con ruột, việc để cho cô trở thành người thừa kế Golden star, giúp cô thu thập thông tin Hàn thị trả thù Hàn gia càng chứng tỏ họ yêu thương cô rất nhiều.

Vừa mới ra khỏi Hàn thị, cô thấy phía trước có người đang bị hai bảo vệ tập đoàn cô cản lại. Cô vội vã xuống xe, tiến lại phía họ, vừa nhìn thấy cô, hai người phụ nữ vội chạy lại mà khóc lóc.

- ‘Hàn Lăng, cuối cùng dì cũng gặp được con’

Vừa nói hai người phụ nữ vừa níu tay cô mà khóc. Phải người đó chính là người đã cướp đi hạnh phúc gia đình cô, người xỉ nhục mẹ con cô-Trần Kim Hà, mẹ Hàn Kim và cô ta. Nhìn màn khóc lóc nhiệt tình giả dối của hai mẹ con cô ta cô thật muốn bật cười, dù sao một tiếng nữa máy bay mới hạ cánh, cô cũng muốn xem mẹ con họ đóng kịch như thế nào. Cô không trả lời mà để mẹ con họ tiếp tục diễn, cô chỉ cần là người kết thúc vở hài kịch nước mắt cá sấu này là được, nên nhường sân diễn cho hai nhân vật chính triển vọng.

- ‘Hàn Lăng, dì rất nhớ con và mẹ con, ngày đó đuổi mẹ con con đi là dì sai, dì hối hận lắm, dì đã đi tìm mẹ con con nhưng dì không tìm được. Dì cũng giận bản thân mình lắm, hôm gặp con ở hôn lễ dì cũng định lại chào hỏi con nhưng lại xảy ra chuyện...Lăng này, chuyện của gia đình ta con không nên kéo cả công việc vào. Dù sao ông ấy cũng là cha con, con sao có thể để ông ấy ngồi tù; còn nữa Hàn Kim, con bé là em gái con sao con lại gây chuyện ở hôn lễ nó hại nó giờ không dám ra đường gặp ai. Con...con...sao con độc ác vậy, con, xin con hãy nể tình mà giúp cha con lần này.’

- ‘Chị, chị giúp cha đi, em sẽ không tính toán việc chị cướp anh Gia Anh đâu.’

Không khí vẫn như ban đầu chỉ có tiếng khóc của hai mẹ con Hàn Kim, nhiều người hiếu kỳ dừng lại xem, xung quanh họ rất nhiều người với nhiều lời bàn tán xoay quanh họ, mẹ con Hàn Kim khóe môi nở cười, việc họ cần chính là việc này. Lấy cảm thông từ mọi người, tạo dư luận chỉ trích cô nói cô là kẻ ác độc lấy việc trả thù riêng, mẹ con họ cũng chẳng thiết gì Hàn Quân, họ chỉ cần tiền của ông ta.

Còn cô, cô vẫn muốn tiếp tục xem vở diễn máu mủ tình thâm của bọn họ, nhưng có lẽ nên kết thúc vở diễn kinh tởm này, bọn họ muốn cô bị mọi người chỉ trích, cô biết, vậy đông người xem thế này cô cũng nên để họ toại nguyện. Nhìn thẳng vào mặt Trần Kim Hà, cô lẳng lặng nói

- ‘Bà Hàn, chắc bà đã hiểu lầm chuyện gì rồi, tôi làm sao có khả năng giúp chồng bà thoát tội.’ Ngừng một lát xem sắc mặt của bà ta, cô tiếp tục

- ‘Chồng bà phạm tội gì chắc bà rõ hơn tôi. Đừng nói lời vô ích nữa’

Bà ta vội vàng kéo con gái quỳ xuống, dù mất mặt nhưng chỉ còn cách này hy vọng mới có thể vớt vát lấy ít sản nghiệp của Hàn gia, bà ta cũng nhìn thấy lúc này có một số nhà báo vừa đến, đương nhiên chuyện này là đề tài nóng hổi cho giới săn tin, làm sao qua nổi đôi tai nhạy bén của bọn họ. Mấy ngày nay mẹ con bà ta phải sống ẩn dật trong khu nhà trọ ẩm thấp để trốn chủ nợ, cuối cùng không chịu nổi bà ta đành phải cùng con gái đến đây cầu xin cô, nhưng nhìn thấy cô họ lại nảy ý định làm bẽ mặt cô làm cô trở thành kẻ cướp chồng người khác, hại cha vào tù khiến cô chịu sự phỉ báng của mọi người.

- ‘Con nói gì vậy, ông ấy bao năm nay tận lực vì công ty, chắc chắn đã có người dã tâm độc ác hãm hại’. Nói xong bà ta liếc cô rồi nhìn mọi người như chứng tỏ điều bà ta vừa nói, cũng ám chỉ chính cô là kẻ đó.

- ‘Bà nói vậy có nghĩa chồng bà rất oan uổng, nhưng sao công an lại tìm được rất nhiều bằng chứng chứng minh chồng bà phạm pháp, hơn nữa còn có tài liệu chứng minh bà cũng tham gia cá độ. Thôi việc này nên để phía công an họ giải quyết, bây giờ tôi có việc bận phiền bà rời khỏi đây, đừng nên làm loạn nếu không gây lưng đập lưng ông đó’

Nói xong cô quay người hướng về xe chuẩn bị đi nhưng sau đó cô đã khựng lại vì câu nói của bà ta, thật quá đáng.

- ‘Mày là con hồ ly tinh, mày cướp chồng em mày, hại cha mày vào tù, mày là đồ không có giáo dục’

- ‘Bà chửi đủ chưa, đã vậy thì bà và tôi nói rõ chuyện cũ lẫn chuyện mới. Bà là kẻ cướp chồng người khác, biết cha tôi có gia đình mà vẫn bám theo, chính bà là kẻ đã đuổi mẹ con tôi khỏi nhà cùng ông ta lấy tôi ra ép mẹ tôi ký vào đơn ly hôn, bà và ông ta là kẻ gián tiếp gây ra cái chết ẹ tôi. Bà còn nhớ mẹ tôi đã quỳ xuống cầu xin các người điều gì không, chính là hãy nuôi tôi nhưng các người đã làm gì, các người bảo chúng tôi là rác rưởi, là con chó, các người cũng cướp mất 18% cổ phần của mẹ tôi ở Hàn thị. Trong khi các người ung dung hưởng thành quả ông ngoại và mẹ tôi thì chúng tôi phải chịu cái đói cái rét, suốt hai ngày mẹ con tôi không có gì vào bụng, rồi mẹ tôi nhập viện, tôi phải đi làm cả ngày mà không đủ tiền đóng viện phí, mẹ tôi sau đó cũng qua đời. Bà nói tôi không có giáo dục sao không nhìn lại mình xem, có giáo dục mà đi hủy hoại gia đình người khác, biết mẹ tôi bị bệnh mà lại đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà giữa đêm khuya, có giáo dục mà ai cũng giống bà tôi cũng không muốn làm, nhục nhã thay cho bà’. Rồi cô quay sang Hàn Kim nói tiếp:

- ‘Còn cô, các người nói tôi cướp chồng cô, nên nhớ người có hôn ước với Vũ Gia Anh là tôi, chính các người và Vũ gia đã hãm hại ép mẹ con tôi rời đi rồi hủy hôn, sau đó đưa cô lên thay, việc ở hôn lễ tôi không có gì để nói vì tôi cũng bất ngờ. Hàn Kim, ngày đó cô đã nói cô mới chính là tiểu thư của Hàn gia, tôi không hứng tranh giành với cô. Các người tốt nhất nên về làm bà chủ, tiểu thư Hàn gia đi, tôi không hi vọng gặp các người trong hoàn cảnh này lần nữa.’

Cô nhanh chóng rời đi để lại sự bàng hoàng đối với mọi người và khuôn mặt đen lại của hai mẹ con Hàn Kim. Nước mắt giả tạo của họ cô đã xem đủ, giờ là lúc đến sân bay đón cha mẹ nuôi cô.

Sau khi đưa cha mẹ nuôi rời khỏi sân bay, cô vào siêu thị mua đồ về làm bữa tối. Ăn xong, Rubi dẫn cha cô lên phòng, lúc này chỉ còn hai mẹ con, không khí trở nên trầm lặng, thỉnh thoảng nghe tiếng thở dài của mẹ cô.

- ‘Mẹ có chuyện gì vậy, sao lại thở dài?’

- ‘Mẹ không có chuyện gì, người có chuyện là con đấy, nói ẹ biết chuyện gì?’

- ‘Hôm nay con nhận được giấy gọi, 3 ngày nữa ra tòa mẹ ạ.’

- ‘Vẫn còn tình cảm phải không?’

- ‘Điều đó đâu còn quan trọng nữa mẹ.’

- ‘Quan trọng chứ, nếu còn tình cảm thì nên tha thứ đi. Con cũng thấy đấy, suốt bữa ăn, Rubi nhắc tới cha nó rất nhiều, còn cu Bin thì...haiz. Bây giờ con cũng nên nghĩ cho bản thân và cho bọn trẻ nữa, đừng cố chấp quá.’

- ‘Không phải con không nghĩ đến nhưng anh ta phản bội con theo người khác, điều này con không thể tha thứ được. Con mệt rồi, mẹ nghỉ sớm đi.’

- ‘Ừ. Con nghỉ đi. À, mà hôm đó hình như là ngày giỗ mẹ con phải không?’

- ‘Vâng. Sau khi tan tòa con dẫn hai đứa đến thăm mẹ con, nhờ cha mẹ làm cơm cúng mẹ giúp con.’

- ‘Ừ. Con nghỉ đi.’

Nhìn bóng dáng cô con gái nuôi khuất dần bà thấy đau lòng, dù không sinh ra cô nhưng qua mấy năm sống cùng cô, bà đã hiểu được con người cô, bề ngoài cứng rắn nhưng thực chất rất yếu đuối. Nhiều lần tâm sự với cô, bà gắng hỏi về chuyện tình cảm nhưng cô chỉ trả lời qua loa. Bà biết cuộc sống gia đình và tình yêu tan vỡ đã ảnh hưởng tới cô rất nhiều. Nhìn đứa con duy nhất hàng ngày phải sống trong vỏ bọc do bản thân tạo ra, thậm chí đã mất niềm tin vào mọi người, vợ chồng bà đã cố gắng dùng tình yêu thương bù đắp cho cô nhưng dường như vết thương lòng đó quá lớn, vợ chồng bà không có khả năng khâu lại nó. Lần này trở về Việt Nam, bà muốn đi tìm lại cô con gái Hàn Lăng luôn vui vẻ, hồn nhiên của ngày xưa nhưng thế này thì... Có lẽ chỉ còn một người đưa được con gái bà trở về.

10. Chương 10: Vòng Quay Nghiệt Ngã

Hôm nay, cô thức dậy từ sớm, phần vì không ngủ được, phần vì phải chuẩn bị cho phiên tòa. Từ sáng, cha mẹ nuôi cô đã dậy làm bữa sáng, cu Bin cô nhờ cha mẹ trông hộ, còn cô ăn sáng xong, xem lại mọi thứ lần nữa rồi vào gara lấy xe đến tòa. Những tia nắng buổi sớm chiếu len lỏi khắp mọi nơi, người ta bảo mỗi ngày mới là một niềm vui mới, một khởi đầu mới nhưng sao với cô ngày hôm nay giống như địa ngục. Cô và anh từ sau hôm nay sẽ đi hai con đường mới, có thể cô sẽ không giành lại được quyền nuôi con nhưng dù thế nào cô cũng phải thử. Việc đầu tư vào khu đất mà An Mạnh có ý định đầu tư đã thất bại, cũng đúng thôi, cô sao có thể cùng lúc đối phó với hai tập đoàn.

Phiên tòa kết thúc với quyết định cha mẹ mỗi bên nuôi một đứa, em gái ở với mẹ, anh trai ở với cha. Cô chờ người, cuối cùng cô lại thua anh, 5 năm sau sự thực vẫn vậy. Trước tòa án, anh đã đưa chứng cứ chứng minh anh là cha ruột hai đứa trẻ, cũng chứng minh được tình hình kinh tế hiện nay của anh, vì hai đứa trẻ chưa đủ 9 tuổi nên không cần ra tòa án, vì vậy thẩm phán dựa theo các bằng chứng mà đưa ra kết luận hai đứa trẻ sẽ ở với ai.

Cô lái xe đến khu nghĩa trang chôn cất mẹ. Không phải ngày lễ tết nên khu nghĩa trang cũng chỉ thưa thớt vài người. “có lẽ họ cũng đi viếng mộ”, cô thầm nghĩ. Cô đến bên mộ mẹ òa khóc nức nở, ôm chặt tấm bia lạnh lẽo của mẹ mà thì thầm:

- ‘Mẹ à. Con đã thua thật rồi. Con đã nghĩ chỉ cần con mạnh mẽ thì con sẽ lấy lại được tất cả những gì đã mất. Vì sao lại nỡ đối xử với con như vậy, cho con tất cả rồi lại cướp đi tất cả của con. Con mất cu Bin rồi mẹ à, vốn dĩ về nước sẽ trả lại tất cả đau khổ cho Hàn Quân và anh ta nhưng giờ đối lại con lại mất con trai con, con ngu ngốc quá phải không mẹ.’

Nhìn tấm hình trên bia mộ, cô nhẹ nhàng lau mà tiếp tục thủ thỉ:

- ‘Con còn nhớ tấm hình này mẹ chụp lúc con tròn 7 tuổi, mẹ khi đó còn trẻ và xinh đẹp quá, mẹ biết không, con ganh tị với mẹ nhiều lắm đấy, con thật hư phải không mẹ.’

- ‘Mẹ à, hôm qua con đã mơ thấy có một ngôi sao lấp lánh ở trên trời mẹ ạ. Ngôi sao đó ở cạnh ngôi sao mà mẹ chỉ cho con.’

Không có tiếng trả lời, xung quanh cũng không còn tiếng động ngoài tiếng rì rào của lá cây và gió, cô vẫn thì thầm bên bia mộ lạnh lẽo:

- ‘Mẹ à. Con nhớ mẹ nhiều lắm. Hôm nay con sẽ không che giấu mẹ nữa, mẹ biết không, hơn một năm trước con bị tai nạn, dạo gần đây con cảm thấy hay xuất hiện những cơn đau đầu quái dị, sáng nay con đã nhận được kết quả từ bệnh viện, họ bảo con bị di chứng sau phẫu thuật tai nạn, con cũng mệt mỏi quá rồi, thực sự con muốn đến một nơi bình yên để có thể sống suốt đời bên mẹ. Con biết mẹ lo cho Bin và Rubi phải không? Mẹ yên tâm, bố chúng sẽ lo cho hai đứa con tin anh ta sẽ làm tốt trách nhiệm một người cha. Con ngốc quá phải không mẹ, đến bây giờ mà vẫn mù quáng tin tưởng anh ta, giờ con mới biết trái tim con còn yêu anh ta nhiều lắm, yêu một kẻ phản bội mình nực cười lắm phải không mẹ. Có lẽ hận anh ta bao nhiêu thì con càng yêu anh ta bấy nhiêu. Mẹ à, mẹ hãy ở nơi này chờ con nhé, con sẽ nhanh đến gặp mẹ thôi. Con phải đi đây. Mẹ ngủ ngon nhé.’

Ra khỏi khu nghĩa trang, bỗng trời trút cơn mưa đột ngột, cô lặng lẽ đi một mình dưới đường, dòng người nháo nhác trú mưa, chỉ mình cô vẫn đội mưa, cô mong sao cơn mưa này giúp cô quên đi tất cả và rồi cô ngã xuống, trước khi nhắm mắt cô vẫn nghe tiếng kêu cứu hoảng hốt của mọi người, nỗ lực cười mãn nguyện cô từ từ nhắm mắt lại. Cô tình nguyện buông xuôi tất cả, cô muốn về bên mẹ, về với vòng tay tuổi thơ của cô. “Tạm biệt hai thiên thần bé nhỏ của mẹ. Tạm biệt anh- Gia Anh- người con trai duy nhất đời này em yêu. Tạm biệt tất cả.”

Gia Anh đẩy cửa bước vào, nhìn người trên giường bệnh chẳng chịt thiết bị y tế trên người, trái tim anh như có lưỡi dao đâm qua, anh tiến đến bên cạnh cô, mỗi bước đi lưỡi dao đó càng đâm mạnh vào tim anh hơn. Cô nằm đó, khuôn mặt nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền, hàng mi không cử động, có lẽ nào cô đã đến được thế giới mà cô mơ ước. Không. Trước khi anh cho phép cô không được phép rời xa anh.

- ‘Gà con, xin em hãy tỉnh lại, đã 3 ngày rồi, 3 ngày mà anh ngỡ như 30 năm. Xin em, cầu xin em hãy tỉnh lại.’

- ‘Gà con à! Anh sai rồi, anh không nên lạnh nhạt với em, anh yêu em nhiều lắm, xin em, cầu xin em hãy mở mắt ra nhìn anh đi! Anh bằng lòng để em đánh chửi, chỉ cần em tỉnh lại. Anh là kẻ đáng chết phải không?’

Vẫn không có dấu hiệu trả lời của đối phương, bàn tay anh gắt gao nắm chặt bàn tay cô. Nếu hôm nay cô không tỉnh lại có lẽ cô phải sống kiếp người thực vật. Từ khi nghe những lời này từ bác sĩ, anh đã không còn đủ tỉnh táo để giải quyết mọi chuyện, anh bất lực rồi sao?

- ‘Gà con à! Anh sẽ không buông tay em lần nữa đâu, một lần đã đủ giày vò anh rồi, anh nhất định sẽ đưa em trở về bên anh.’

Anh lẳng lặng nắm bàn tay nhìn người con gái anh yêu, anh vẫn nhớ rõ lúc ấy, khi vừa nhận được điện thoại của gia đình cô, anh đã lao xe vào bệnh viện. Cô nằm trong đó suốt 13 tiếng. Và khi ánh đèn phòng phẫu thuật tắt, anh lao nhanh vào bác sĩ nhưng... Câu trả lời mà anh còn nhớ được chỉ vền vện mấy chữ:” Có thể cô ấy phải sống người thực vật.”

Họ nói họ đã cố gắng hết sức nhưng tại sao lại không mang gà con của anh tỉnh dậy. ”Phải, người sai là anh, là anh không tin tưởng em, là anh nghe lời người khác mà từ bỏ em. Nhưng, Lãng à, xin em, xin em đừng trừng phạt anh bằng cách này được không. Anh chấp nhận tất cả chỉ cần...cần em tỉnh lại thôi Lãng à. Vì anh, à không, vì con chúng ta, cầu xin em tỉnh lại, mở mắt ra mà mắng chửi một thằng như anh được không? Em cứ thế này anh sắp không chịu nổi rồi? Lãng à, anh yêu em nhiều lắm, vì yêu em nên anh mới hận em. Anh xin lỗi, xin lỗi em-người con gái duy nhất anh yêu.’

Anh vẫn tiếp tục nắm lấy đôi tay gầy gò của cô, anh muốn khi cô tỉnh dậy người đầu tiên cô nhìn thấy là anh. Bên tai anh vẫn nhớ rõ từng chữ của mẹ nuôi cô khi cô trong phòng phẫu thuật.

Ký ức

- ‘Tôi không biết giữa cậu và con gái tôi đã xảy ra những chuyện gì nhưng những việc cậu làm tôi không chấp nhận được. Nó đã mất đi mẹ, bây giờ cậu lại đoạt đi con nó, cậu sao chỉ biết gây tổn thương cho nó.’

Anh ngạc nhiên, người gây tổn thương cho đối phương là cô mới đúng, cô đã bỏ rơi anh đi theo người đàn ông khác để anh một mình gặm nhấm nỗi đau, anh đòi lại con mình thì có gì quá đáng, thậm chí cô còn không cho anh biết sự tồn tại của con.

- ‘Xin lỗi, có lẽ bà đã hiểu lầm chuyện gì. Người làm tổn thương cho người khác là con gái bà, chính cô ta đã bỏ rơi tôi theo người khác, bây giờ tôi đòi lại con mình thì có gì sai.’

- ‘Cậu nói gì. Tại sao cậu nữ nói những lời đó, vì yêu cậu, vì cậu phản bội nó mà nó hận cậu, bằng chứng đâu mà cậu nói nó phản bội, người phản bội là cậu.’

Anh tức giận lấy trong cặp một tập ảnh đưa trước mặt bà. Trong ảnh là cô và một người đàn ông đang ôm nhau thắm thiết. Nhìn tập ảnh như nhớ ra được điều gì, bà cười nói:

- ‘Cậu nói con gái tôi phản bội cậu theo người đàn ông này.’

- ‘Phải, hơn nữa cô ta đã nhận tiền của Vũ gia chúng tôi, chấp nhận chia tay tôi.’

- ‘Được rồi. Tôi sẽ kể cho cậu nghe những gì tôi biết, tôi chắc cậu sẽ phải ân hận suốt đời.’

- ‘Bà có gì cứ nói thẳng.’

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng anh vô cùng lo lắng, chẳng lẽ bao năm qua anh bị người ta lừa gạt, hiểu lầm cô. Không, không thể nào.

- ‘Cậu hãy nghe cho kỹ đây. Người đàn ông trong ảnh là con trai của chị gái mẹ con bé đã thất lạc nhiều năm, trong một lần làm ăn, tình cờ tôi biết được nên dẫn thằng bé về Việt Nam thăm di và em họ. Tay săn ảnh chụp bức hình này có lẽ lúc mẹ con bé mất. Em gái ôm anh trai thì có gì lạ. Còn việc nhận tiền Vũ gia, yêu nhau lâu như vậy cậu phải hiểu tính cách con bé chứ, nếu nhận tiền Vũ gia các người liệu mẹ con bé có phải chết vì không có tiền làm phẫu thuật không.’

- ‘Tôi đã nói những gì tôi biết, việc còn lại tùy cậu nghĩ, nhưng tôi vẫn nhớ lúc con bé mê man nó đã khóc, không ngừng gọi tên cậu, nó nói cậu phản bội nó. Sau này gặng hỏi mãi nó chỉ nói duy nhất một câu, mẹ cậu nói cậu đã có hôn ước với người khác và khi ra về nó thấy cậu đang ôm hôn người con gái khác. Tôi cũng tin hai người đã xảy ra hiểu lầm, tôi tin cậu yêu con gái tôi thật lòng. Tôi chắc rằng tình yêu nó dành cho cậu không thua kém gì cậu giành cho nó nên lúc đó nó mới quyết định sinh con cho dù tính mạng đang gặp nguy hiểm. Những chuyện còn lại chờ khi con bé tỉnh lại hai người hãy tự giải quyết. Bậc làm cha mẹ, tôi chỉ mong con gái mình được hạnh phúc, không phải chịu đau khổ.’

Bà nói xong vẫn đứng đó nhìn anh. Còn anh lúc này lặng im, bao năm qua anh đã hiểu lầm cô, phải, chính bà ta đã sắp đặt tất cả nên hôm đó mới bảo anh dẫn Hàn Kim ra ngoài chơi, lúc về cô ta bỗng ôm hôn anh, nói yêu anh. Là cái bẫy, cái bẫy mà họ giăng sẵn chỉ chờ hai kẻ ngu ngốc như cô và anh nhảy vào. ”Hàn Nhược Mai, bà được lắm, dám hãm hại người phụ nữ của tôi, bà phải trả giá cho hành động đó.”

- ‘Tại sao bây giờ mới nói cho tôi biết.’

- ‘Tôi phải tìm bà ta tính sổ, tôi sẽ giết chết bà ta.’

- ‘Cậu bình tĩnh lại, việc gia đình cậu tôi không xen vào, quan trọng là Lãng, có lẽ bây giờ ca phẫu thuật cũng gần kết thúc, cậu theo tôi vào.’

Nói rồi bà kéo tay kẻ đang chờ dẫn người đi.

- ‘À, cậu cũng nên chuẩn bị đi, anh con bé nghe tin cũng đang bay qua đây. Haiz’

Anh chẳng còn nghe thấy gì nữa, anh chỉ còn nghe tiếng tim mình đang đập cầu xin cô vượt qua ca phẫu thuật để anh lại được nhìn thấy nụ cười của cô, xin cô tha thứ.

11. Chương 11: Tình Yêu Liệu Có Thể Vượt Qua Tất Cả?

Anh vẫn nắm bàn tay cô, 3 ngày qua thực sự với anh như địa ngục. Cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông và một người phụ nữ bước vào, người phụ nữ bỗng òa khóc, xô ngã anh ra.

- ‘Lãng ơi, bà sao vậy, khi tôi đi bà vẫn khỏe mạnh mà, sao giờ bà thế này...Đứng dậy, bà đứng dậy ngay cho tôi, xin bà tỉnh lại đi...là ai...ai làm bà ra nông nổi này?’

Phải người phụ nữ đó là Lam, người bạn thân nhất của cô, sau khi nghe tin bạn thân xảy ra chuyện, cô vội vã đáp chuyến bay sớm nhất về nước. Khi chia tay nhau, Lãng vẫn còn là người tỉnh táo, còn cùng cô nấu ăn nhưng giờ đây Lãng nằm đó, im lặng, bất động. Lãng đã từng nói với cô muốn được đến một thế giới không còn buồn đau, không cần phải suy nghĩ, lo lắng, nhớ nhung bất kỳ ai. Tại sao...tại sao lúc đó cô ngu ngốc không nhận ra biểu hiện kỳ quặc của Lãng, tại sao lại nhận lời tham dự cái hội thảo chết tiệt đến tận nửa tháng cùng tên đàn ông kia để bây giờ gặp lại bạn thân trong tình cảnh này. Lãng à, xin bà hãy tỉnh lại, mở mắt nhìn tôi đi. Là anh ta, là kẻ đã phản bội Lãng khiến bạn cô mới ra nông nổi này. Rồi cô bỗng quay lại hướng thẳng người đàn ông vừa bị mình xô ngã mà dậm mà đá.

- ‘Là tại anh. Tên khốn kiếp. Vì anh nó mới ra thế này, anh trả ại bạn cho tôi. huhu. Vì yêu kẻ phản bội như anh mà nó luôn gặp nguy hiểm vậy mà tôi còn khuyên nó quay lại với anh. Tên chết tiệt kia, chính anh...chính anh đã hại đời nó, hại nó phải chịu đau khổ một mình suốt năm năm qua, hại nó suýt mất mạng vì sinh ra con anh, hại nó yêu anh, nhớ anh, gặm nhấm nỗi đau nên mới bị tai nạn, anh chưa thấy đủ hay sao mà giờ cướp đi đứa con của nó, anh biết con đối với nó là cả sinh mạng mà sao đối xử với nó như vậy. huhu. Anh hả hê chưa, trả lại Lãng cho tôi.’

Lam vẫn tiếp tục đánh mắng anh mà khóc, anh vẫn đứng yên bất động. Anh là thằng tồi nhất thế gian này, anh đã hại người con gái anh yêu, hại cô phải chịu đòn đau tủi nhục mà vẫn không hay biết để hận cô. Nhưng có ai hay biết, gặp lại cô anh đã khao khát được ôm hôn hình dáng ấy, khuôn mặt ấy bao nhiêu lần.

- ‘Thôi nào. Mọi chuyện cũng xảy ra rồi, chỉ là hiểu lầm, em đừng làm ồn nữa, nên để Lãng nghỉ ngơi, ra ngoài với anh.’

- ‘Anh là anh họ Lãng, anh bệnh vực tên khốn kiếp này sao. Hắn ta hại đời em gái anh đó. Hiểu lầm cái gì.’

- ‘Cô nói rất đúng. Tôi là thằng tồi, là kẻ khốn kiếp, là kẻ đã hại đời Lãng.’

Anh bắt lực nhìn về phía giường bệnh rồi ôm đầu gục xuống.

- ‘Lam...’ Khoa cố lấy bình tĩnh rồi nói tiếp: ‘đây là phòng bệnh, ra ngoài anh nói rõ mọi chuyện cho em. Đi.’

Khoa kéo Lam ra ngoài, lúc này còn mình anh trong phòng với cô, anh lại giường, vén mái tóc cô lên thì thầm mà khóc.

- ‘Xin em tỉnh dậy nhìn thằng tồi này đi, xin em, dù chỉ một lần thôi để em biết anh yêu em nhiều lắm.’

Tại một quán cafe gần bệnh viện Lam đang ngồi khóc, không phải khóc vì Lãng nữa mà khóc vì hai kẻ ngốc nghếch luôn chạy trốn nhau, không dám đối diện trực tiếp mà hỏi nhau, hại nhau hiểu lầm 5 năm trời rồi tự giày vò bản thân để cuối cùng tạo ra cảnh ngộ trở trêu này.

- ‘Vây bây giờ chúng ta có thể làm gì để giúp đỡ họ.’

- ‘Không gì cả. Đành phó mặc cho số phận thôi.’

Giây tiếp theo, cả hai người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình nhưng cùng hướng về hai kẻ ngu ngốc nào đó. Từ khi gặp lại cô em họ thất lạc, chứng kiến cô phải chịu bao đau khổ, rày vò bản thân, Khoa hận không thể cho tên chết tiệt hại đời em gái anh một trận. Nhưng khi gặp Gia Anh, nghe rõ mọi chuyện từ người mẹ nuôi em họ, nhìn Gia Anh chăm sóc Lãng, nhìn cái kẻ ngày ngày hô mưa gọi gió mà nay nhìn không khác gì một bóng ma vất vưởng, Khoa hận không thể dằn cho tên ấy một bài học, ngược lại còn cảm thông với hắn.

Cô vẫn không tỉnh lại, cô nằm đó, cô có thể đến được thế giới của cô, gặp được người mẹ mà cô mong ước. Còn anh, mỗi giây trôi qua, trái tim anh không ngừng run rẩy, cô thành người thực vật, trái tim anh cũng theo cô.

1 năm sau

Anh đẩy cửa bước vào căn phòng quen thuộc. Đã một năm trôi qua, người ta luôn thấy một người đàn ông to cao, dáng vẻ lịch lãm sáng sớm đi ra từ căn phòng này, tối đến lại trở về, không có việc gì đặc biệt thì không thấy anh ta ra ngoài. Anh tiến lại gần giường bệnh, vén mái tóc đã dài lên rất nhiều của cô, anh cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô rồi lại bàn làm việc. Vì muốn chăm sóc cô, anh đã đề nghị bệnh viện đặt một phòng chăm sóc đặc biệt, tự mua đồ đạc sắp xếp vào phòng bệnh như phòng ngủ kiêm làm việc của anh và cô. Còn các con, anh nhờ bố mẹ nuôi cô chăm sóc, ngày nghỉ chúng đều vào thăm mẹ. Thỉnh thoảng anh nhờ Lam hay cha mẹ chăm sóc cô để đưa con đi công viên, Rubi và Bin rất ngoan, hiểu chuyện nên không yêu cầu anh nhiều. Anh cũng rất vui với cuộc sống hiện tại, chỉ là người con gái anh yêu vẫn nằm đó. Bất chợt anh ngước lên rồi đi về phía giường cô mà thì thầm.

- ‘Gà con à, tại sao em vẫn chưa chịu tỉnh dậy, em hận anh đến thế sao. Anh xin lỗi.’

- ‘Em biết không, hôm nay anh đã đưa con đi học, con vào lớp một rồi em à. Em phải tỉnh dậy nhìn anh, nhìn con chứ.’

Ngày ngày trôi qua vẫn vậy, hôm nào từ văn phòng trở về anh đều tâm sự với cô, bác sĩ nói cô vẫn có thể nghe được lời anh nói, anh mong cô sẽ nhanh tỉnh lại để có thể nhìn anh, cho anh nhìn thấy ánh mắt dịu dàng đó, nụ cười tựa thiên sứ của cô.

- ‘Gà con à! Hôm nay anh đi họp phụ huynh cho con, cô giáo nói hai đứa rất ngoan, học giỏi nữa. Em tự hào về con chứ? Anh cũng vậy. Em tỉnh dậy đi được không?’

- ‘Gà con à! Hôm nay là sinh nhật em đó, mọi người đến chúc mừng sinh nhật em rất đông, anh và con đã thay em thổi nến và cầu nguyện. Em biết anh ước gì không? Thôi, chờ khi nào em tỉnh dậy anh sẽ nói.’

- ‘Hôm nay Lam đòi ở lại với em nhưng anh đuổi về rồi. Em là của riêng anh, là vợ của Vũ Gia Anh này, dù là bạn thân em anh cũng không cho ở lại.’

- ‘À hôm nay, Lam dẫn người yêu đến đó, chính là cái anh chàng đã cứu con chúng ta tại đêm hôm đó em còn nhớ không. Anh ta than vãn với anh rằng đã cầu hôn Lam 3 lần nhưng toàn bị cô ấy từ chối với một lý do duy nhất là chờ em tỉnh lại. Em biết không, anh ta giờ nhìn chúng ta căm thù lắm, hận không thể bóp chết anh đây, anh ta nói chúng ta hại anh ta không lấy được vợ em thấy buồn cười không?’

- ‘Lăng à. Hơn một năm rồi, xin em hãy mau tỉnh dậy đi. Đi chơi thế đủ rồi, về với anh và con đi. Xin em, anh sắp không trụ nổi rồi. Dù em ở ngay bên cạnh anh nhưng anh luôn thấp thỏm lo sợ một ngày em sẽ thật sự rời xa anh.’

Cô vẫn bất động nằm đó như hơn một năm qua, anh thì vẫn sáng đi tối về, cho dù mọi người khuyên anh nên từ bỏ, hãy phó mặc cho số phận, chuyên tâm lo lắng cho sự nghiệp và hai đứa con anh chỉ im lặng, anh chờ đợi ngày cô trở về bên anh dù cho bao lâu đi nữa. Anh sau đó chỉ cười và nói:

- ‘Với tôi, sự nghiệp chính là Lăng.’

Từ đó về sau không ai khuyên gì nữa mà chỉ lặng lẽ nhìn theo cặp đôi trở trêu này.

Ông trời cũng không phụ lòng người, một ngày trời cao trong xanh, mây trắng lơ lửng, cô đã tỉnh lại sau gần 2 năm sống cuộc sống người thực vật.

Anh đã vui mừng mà gặp ai cũng cảm ơn rồi rít. Giờ đây khi cô đang nằm gọn trong vòng tay anh anh mới có cảm giác an toàn trở lại. Nghĩ lại những ngày tháng đã qua anh mỉm cười gắt gao ôm lấy thân ảnh của cô hơn, nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn nồng cháy.

Ký ức

- ‘Anh là ai?’

Anh ngạc nhiên cực độ, “cô ấy sao vậy, chẳng lẽ cô ấy không muốn gặp mình”, cô có biết khi thấy cô có dấu hiệu tỉnh lại anh đã vui mừng, hồi hộp đến cỡ nào không, vậy mà khi nhìn thấy anh câu đầu tiên cô hỏi lại là “anh là ai?”

- ‘Gà con, em không nhớ anh là ai sao?’

- ‘Làm sao tôi biết anh là ai.’ Cô tròn mắt ngạc nhiên, ở đây có rất nhiều người luôn hỏi thăm cô có biết họ là ai, cô làm sao biết được thậm chí cô còn chẳng biết mình là ai nữa, lại còn có kẻ đàn ông đang đứng trước mặt cô gọi cô là “gà con” nữa, tên gì nghe mà kỳ cục vậy. Cô nhìn lướt qua tất cả mọi người rồi nói:

- ‘Các người là ai.’ Sau đó chỉ vào mình hỏi tiếp: ‘Tôi là ai?’

Mọi người đứng chết trân tại chỗ, một hồi sau khi bình tĩnh lại anh hỏi bác sĩ.

- ‘Cô ấy sao vậy?’

Vị bác sĩ nhìn cô rồi trả lời:

- ‘Có lẽ do di chứng của cuộc phẫu thuật, do cô ấy đã phẫu thuật 2 lần, mặt khác đã sống thực vật trong một thời gian khá dài nên mất trí nhớ. Căn cứ vào kết quả chụp não chúng tôi nghĩ có thể cô ấy sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn.’

- ‘Ông nói gì?’

- ‘Cậu cũng biết tình trạng cô ấy thế nào rồi, tỉnh lại đã là một kỳ tích.’ Nói xong vị bác sĩ vỗ vai như thông cảm với anh rồi ra ngoài, mọi người cũng tản dần ra khỏi phòng nhường không gian riêng cho cô và anh.

- ‘Mọi người ra ngoài rồi sao anh không ra?’

Anh im lặng đau khổ nhìn cô. Cô vẫn hỏi tiếp:

- ‘Sao anh không trả lời. Mà thôi anh ở lại nói cho tôi biết tôi là ai?’

Anh thở dài nhìn cô trả lời:

- ‘Em là Hàn Lăng’
- ‘Thế anh là ai?’
- ‘Anh là chồng em, tên là Vũ Gia Anh.’
- ‘Chồng, à...ờ. Thế chồng là gì?’

Thực sự anh bất lực, chẳng lẽ cô mất trí đến nỗi không biết khái niệm chồng là gì.

- ‘Là người yêu em, cũng là người em yêu, sẽ sống suốt đời cùng em. Giờ thì ngoan, nghe lời anh, nằm xuống nghỉ đi. Chắc em đói rồi, anh đi mua đồ ăn cho em.’

Anh đỡ cô nằm xuống xoay người bước đi, nhưng có một đôi bàn tay bé nhỏ nắm chặt tay anh mà nói nhỏ:

- ‘Đừng đi. Tôi sợ.’

Anh mỉm cười nhìn cô.

- ‘Ừ, ngoan, ngủ đi anh sẽ không đi đâu hết.’
- ‘Anh hứa đó. Phải giữ lời biết chưa.’

Anh gật đầu thay cho câu trả lời, hai tay nắm chặt bàn tay cô cho cô cảm giác an toàn. Phải, như thế này cũng tốt, anh muốn cô quên đi tất cả, bỏ lại phía sau mọi đau khổ, buồn phiền để cùng anh bước tiếp về tương lai, anh sẽ không bao giờ để cô phải đau khổ nữa, sẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mỏng manh này mà không bao giờ buông tay ra nữa. Nhìn cô bây giờ thật giống ngày đầu tiên anh gặp cô, hồn nhiên, đáng yêu đã khiến trái tim lạnh băng của anh rung động, có lẽ là tình yêu sét đánh nhưng không sao cả vì dù là tình yêu gì đi chăng nữa chỉ cần trong tim anh có cô và trong tim cô có anh là đủ. Anh sẽ khiến cô lại yêu anh lần nữa.

- ‘Cha, Rubi muốn ngủ với mẹ.’
- ‘Bin cũng vậy.’

Anh giật mình hồi tưởng ký ức, nhìn thấy hai tiểu quỷ đang lăm le tiến lại phía giường, anh vội vùng chân dậy, hai tay bế hai tiểu quỷ về phòng rồi chuồn nhanh về phòng mình khóa cửa lại. Cô nhìn cảnh tượng đó bỗng phì cười, không ngờ anh đáng yêu như vậy.

- ‘Sao anh lại đuổi con về phòng, để em xem chúng thế nào.’

Cô đứng dậy rồi đi, anh bỗng ôm lấy chiếc eo thon thả của cô xoay lại tựa vào lồng ngực mình, cúi xuống nói nhỏ

- ‘Đêm nay em là của riêng anh hiểu chưa?’

Cô đỏ mặt, sao có người tranh giành vợ với ngay cả con mình. Không để cô trả lời, anh cúi xuống phủ lên môi cô nụ hôn ngọt ngào, từ từ di chuyển xuống cổ rồi ra sau gáy phả hơi ấm vào da thịt cô. Từng ngón tay nhẹ nhàng mở từng cúc áo của cô, nụ hôn theo đó mà di chuyển nhẹ nhàng đến bộ ngực nóng bỏng của cô. Anh bế cô lên giường, từng động tác nhẹ nhàng dẫn dắt cô vào thiên đường của riêng hai người, tiến sâu vào khu vực nhạy cảm của cô mà kêu gọi cô, vuốt ve cô.

Vào một ngày đẹp trời nào đó, có hai hoa đồng đáng yêu tung những cánh hoa hồng đi trước, theo sau là hai đôi tình nhân dẫn nhau vào nhà thờ làm lễ đường. Vâng. Đó là cô và anh, Lam và anh chàng đã cứu con cô. Họ cùng nhau nói lời ” Con đồng ý” và trao cho nhau những nụ hôn nồng thắm như mình chứng cho tình yêu bất diệt của họ. Cô và Lam cùng tung bó hoa về phía mọi người, chia sẻ cho họ niềm hạnh phúc của hai người. Cô mỉm cười hạnh phúc tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của anh mãi nguyện. Phải, quá khứ đâu phải là tất cả, những gì đã qua nên để cho nó trôi qua, phía trước mới quan trọng, nơi đó chắc chắn cô sẽ hạnh phúc vì ở đó có anh, có hai thiên thần bé nhỏ cùng cô bước tiếp.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-tra-thu>